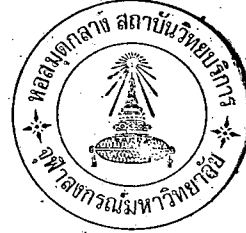

การผลิตยางพารา

ความเป็นมาของยางพารา

ยาง เป็นพืชที่มีความสำคัญต่อเศรษฐกิจของประเทศมาเป็นเวลานานพอ ๆ กับพืชเศรษฐกิจอื่น ๆ มีหลักฐานปรากฏในรายงานประจำปี กระทรวงเกษตรราธิการ ร.ศ.129 (พ.ศ. 2453) ว่า

การเพาะปลูกพืชผลต่าง ๆ ที่กระทรวงเกษตรราธิการคิดจะบำรุงให้เป็นสินค้าหลักของประเทศสยามต่อไปนั้น คือ ข้าว ฝ้าย พารารับเบอร์ และมะพร้าว การที่จะเพาะปลูกพืชใด ๆ ให้งอกงามดีได้ผลบริบูรณ์เต็มขั้นนั้น ควรต้องแบ่งทองที่ในพระราชอาณาเขตที่สมควรปลูกพืชชนิดใดเสียก่อน.....ทองที่ที่เหมาะสมกับการปลูกคนพารารับเบอร์ และคนมะพร้าวนั้น ควรให้อยู่ในมณฑลต่าง ๆ อันอยู่ในที่แหลมมลายูตลอดจนถึงปราชญ์.....¹

เนื้อที่ปลูกยางมีประมาณ "8.7 ล้านไร่"² ในจำนวนนี้เป็นส่วนที่กำดั่งกรี๊ด อายุระหว่าง 7 - 30 ปี มีประมาณ 5 ล้านไร่ ยางปลูกใหม่และปลูกแทนที่ยังไม่ได้เปิดกรี๊ดประมาณ 1 ล้านไร่ ประมาณ 1.7 ล้านไร่ มีอายุระหว่าง 30 - 40 ปี เจ้าของยังคงกรี๊ดไปตามมีตามเกิดและได้ผลผลิตต่ำ และอีกประมาณ 1 ล้านไร่ ถูกทอดทิ้งรอการปลูกแทนเพราะอายุเกิน 40 ปี และหน้ายางเสียหายแล้ว

¹ ทานอง สิงคาลวนิช, การเร่งรัดการผลิตและการพัฒนาของประเทศไทย โดยสมาคมวิทยาศาสตร์การเกษตรแห่งประเทศไทย, สมาคมพ่อค้ายางไทย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์, กระทรวงเกษตรและสหกรณ์, กระทรวงอุตสาหกรรม หน้า 47. (สัมนา 15 - 17 พฤษภาคม 2517)

² เสริมลาภ วสุวัต, เรื่องเดียวกัน หน้า 11.

เนื้อที่ปลูกยาง 8.7 ล้านไร่ นั้น มีผู้ถือครองราว "500,000 ราย"¹ เนื้อที่เฉลี่ย รายละประมาณ 17 ไร่ ซึ่งถือว่าเป็นสวนยางขนาดเล็ก คือมีขนาดไม่เกิน 50 ไร่ อย่างไรก็ตามแม้ว่าสภาพสวนยางจะดีบ้างไม่ดีบ้าง แต่สิ่งที่น่าภูมิใจอย่างหนึ่งก็คือสวนยางยัง "เป็นของคนไทยเกือบทั้งสิ้น"² จะเป็นของต่างชาติเพียงเล็กน้อย และเป็นของชาวยุโรปก็เพียงพันกว่าไร่ เท่านั้นอยู่ที่จังหวัดจันทบุรี เมื่อเป็นเช่นนี้เงินที่ได้จากการจำหน่ายยางจึงตกเป็นของคนไทย ซึ่งแตกต่างกับของบางประเทศ รายได้กลับถูกส่งออกนอกประเทศ เพราะสวนยางเป็นของชาวต่างประเทศเสียส่วนใหญ่

การทำสวนยางเป็นอาชีพหลักอย่างหนึ่งของชาวภาคใต้ ยางเป็นตัวนำเงินตราเข้าประเทศปีหนึ่ง ๆ เป็นจำนวนไม่น้อย เพิ่งมาตกต่ำตอนช่วงยางเทียมเข้ามามีบทบาทในตลาดนี้เอง เมื่อเกิดวิกฤติการณ์น้ำมันขึ้นในปี พ.ศ. 2516 ทำให้ยางธรรมชาติมีราคาสูงขึ้น ประเทศที่ผลิตยางธรรมชาติที่สำคัญของโลก คือ มาเลเซีย อินโดนีเซีย และไทย ตามลำดับ ต่างได้รับประโยชน์จากการส่งยางออกโดยทั่วหน้ากัน ประเทศไทยเองมูลค่าส่งยางออกปี พ.ศ. 2516 สูงเป็นอันดับ 1 และอันดับ 2 ในปี พ.ศ. 2517

ตลอดระยะเวลา 20 ปีที่ผ่านมา ยางพาราของไทยเป็นสินค้าที่มีความสำคัญเป็นอันดับสองรองจากข้าว ทั้งในด้านการผลิตและการส่งออก แหล่งปลูกยางที่สำคัญอยู่ใน 14 จังหวัดภาคใต้ คือ ชุมพร สุราษฎร์ธานี ระนอง นครศรีธรรมราช พัทลุง สงขลา ปัตตานี ยะลา นราธิวาส สตูล ตรัง กระบี่ พังงา ภูเก็ต และ 3 จังหวัดในภาคตะวันออก ซึ่งมี ระยอง จันทบุรี และ ตราด

ในปี พ.ศ. 2517 ส่งยางออกจำนวน 365,188 เมตริกตัน เป็นมูลค่า 5,036 ล้านบาท สำหรับปี พ.ศ. 2518 การส่งออกลดลงเหลือเพียง 334,737 เมตริกตัน ทั้งนี้เพราะภาวะเศรษฐกิจของโลกอยู่ในภาวะขบเซา ส่วนปี พ.ศ. 2519 ปริมาณส่งยางออกกระเตื้องขึ้นเป็น 372,949 เมตริกตัน เพิ่มขึ้นเป็น 404,009 และ 441,780 เมตริกตัน ในปี พ.ศ. 2520

1 ศรีโบ ไชยประสิทธิ์, เรื่องเดียวกัน หน้า 248.
 2 รัตน์ เพชรจันทร์, ยางพารา (กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์มงคลการพิมพ์, 2516) หน้า 1.

และ พ.ศ. 2521 ตามลำดับ ในปี พ.ศ. 2522 น่าจะเป็นโอกาสอันดีสำหรับยางธรรมชาติ เช่นเดียวกับที่เคยเกิดมาแล้วในปี พ.ศ. 2516 แม้ว่าการขึ้นราคาน้ำมันของกลุ่มประเทศ-โอเปกจะมีผลกระทบต่อภาวะเศรษฐกิจของโลกก็ตาม แต่การขึ้นราคาน้ำมันนั้นก็กลับเป็นผลดีต่อสินค้ายางธรรมชาติโดยตรง ทั้งนี้เพราะราคาน้ำมันสูงขึ้นจะยังผลให้ต้นทุนการผลิตยางเทียม หรือยางสังเคราะห์ซึ่งเป็นคู่แข่งสำคัญของยางธรรมชาติพลอยสูงขึ้นไปด้วย ซึ่งจะทำให้ประเทศไทยผู้ขายยางหันมาซื้อขายยางธรรมชาติทดแทนยางเทียมกันมากยิ่งขึ้น

สภาพภูมิศาสตร์ภาคใต้

พื้นที่ภูมิประเทศภาคใต้ ขนาบไปด้วยทะเล ทั้งทางด้านตะวันตกและตะวันออก ส่วนล่างสุดของภาคใต้ติดต่อกับตอนเหนือของประเทศมาเลเซีย สภาพภูมิอากาศเป็นแบบศูนย์สูตร ที่ซึ่งสำคัญคือ ยางพารา มะพร้าว และไม้ผล ส่วนชาวมุสลิม เพียงเล็กน้อย นอกจากนั้นภาคใต้ยังอุดมไปด้วยแร่ดีบุก วุลแฟรมและเหล็ก สภาพภูมิประเทศตั้งแต่คอคอดกระลงไปทางใต้มีแผ่นดินที่แผ่กว้างออกไปจนจดมาเลเซียนั้นส่วนมากเป็นป่าดิบและภูเขา ประชาชนในชนบท 4 จังหวัดชายแดนมีเอกลักษณ์ของภาษาและขนบธรรมเนียมของตนเอง¹

ภาคใต้มีพื้นที่ทั้งหมด 72,961 ตารางกิโลเมตร มีประชากรทั้งสิ้นประมาณ 5.58 ล้านคน ในจำนวนพื้นที่ทั้งหมดดังกล่าวแล้วนั้นเป็นป่าประมาณ 45% เป็นเนื้อที่ปลูกยางประมาณ 25% ปลูกข้าวราว 13% มะพร้าว 1.3% อื่น ๆ ราว 15%

สภาพแวดล้อมภาคใต้

สภาพภูมิอากาศของภาคใต้ อาจแบ่งได้เป็น 2 ลักษณะ

1. บริเวณฝั่งทะเลตะวันออก ซึ่งได้รับอิทธิพลจาก "มรสุมตะวันออกเฉียงเหนือ" ทำให้มีฝนตกชุกในเดือน ตุลาคม - ธันวาคม
2. บริเวณที่ราบสูงด้านตะวันตก ได้รับอิทธิพล "มรสุมตะวันตกเฉียงใต้" จะมีฤดูฝนที่ยาวนานจากเดือน พฤษภาคม - ตุลาคม

¹ T.H. Silcock; Thailand Social and Economic Studies in Development; Australian National University Press, CANBERRA. P.2

ค่านีเวศน์วิทยา จะเห็นได้ว่าบริเวณชายฝั่งตะวันตก ต้องประสบกับภาวะน้ำท่วม อยู่เสมอ ในขณะที่ชายฝั่งตะวันออกมีพื้นที่สูงกว่า จึงมีการทำนาตามชายฝั่งตะวันออกระหว่าง ฤดูฝน ส่วนบริเวณที่ราบสูงตามแนวเหนือลงมาได้มีการทำป่าไม้และปลูกสวนยางกันมาก

โครงสร้างและปัญหาเศรษฐกิจของภาคใต้

เอกลักษณ์ของเศรษฐกิจภาคใต้ คือ "เทคโนโลยีในการผลิตอยู่ในสภาพล้าหลังมาก"¹ เมื่อเปรียบเทียบกับเทคนิคในการผลิตในกรุงเทพฯ หรือต่างประเทศ นอกจากนั้นประสิทธิภาพ แห่งการผลิตก็ย่ำแย่ด้วย ผลแห่งเอกลักษณ์ดังกล่าว คือ ประชาชนมีรายได้น้อย และระดับการ ผลิตตลอดจนชนิดของสินค้าและบริการที่ผลิตได้มีระดับต่ำและมีผู้น้อยประเภท เหตุที่เป็น เช่น นีพอสรุปได้ดังนี้

1. ขาดความรู้ความเข้าใจในค่านเทคนิคการผลิต
2. ขาดเงินทุน ขาดเครื่องมือเครื่องใช้อันจำเป็นสำหรับที่จะเพิ่มผลผลิตจากวัตถุดิบจำนวนเท่าเดิม

เศรษฐกิจของภาคใต้ มีลักษณะพิเศษจากภาคกลางหรือภาคอีสาน ดังนี้

- ก. ผลผลิต สินค้าหลักของภาคใต้ ส่วนใหญ่ได้จากไม้ยืนต้น เช่น ยางพารา มะพร้าว หรือเป็นพวกสินแร่ พืชเหล่านี้เมื่อปลูกไปแล้วยากที่จะหันเหไปปลูก พืชอื่นที่มีราคาดีกว่า อีกประการหนึ่ง แม้นยางหรือมะพร้าวจะแก่มากให้ผลิต น้อย ชาวสวนจะโค่นทิ้งปลูกใหม่แทนก็ต้องใช้เวลาหลายปี จึงจะเก็บเกี่ยวผล ได้ การรอคอยเป็นเวลานานเกษตรกรที่ยากจนไม่อาจทำได้
- ข. สินค้าหลักของภาคใต้ คือยางและคิงกุก ต้องพึ่งตลาดต่างประเทศ สำหรับ มะพร้าว แม้จะพึ่งตลาดในประเทศได้ก็เป็นตลาดที่อยู่ห่างออกไปคนละภาค โดยเหตุนี้เศรษฐกิจของภาคใต้ จึงเป็นเศรษฐกิจแบบต้องพึ่งพาผู้อื่น

¹ สุระ สนิทธานนท์, เศรษฐกิจการเกษตรภาคใต้ สมาคมเศรษฐศาสตร์การเกษตร แห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ รายงานประชุมทางวิชาการ เมษายน 2516 (โรงพิมพ์ ชุมชุมสหกรณ์การชายและการซื้อแห่งประเทศไทย 2516) หน้า 1.

- ค. การผลิตอาหารหลักได้ไม่พอกับความต้องการ ยิ่งกว่านั้นลักษณะทางภูมิศาสตร์ซึ่งอยู่ห่างไกลจากภาคอื่น เป็นเหตุให้ค่าใช้จ่ายในการขนส่งสูง
- ง. ในด้านการเงิน ภาคใต้มีเศรษฐกิจที่ใช้เงิน (Monetized) มากกว่าภาคอื่น ๆ จะเห็นว่าสัดส่วนของส่วนเพิ่ม (Value Added) ของภาคการค้าเพิ่มสูงกว่าสัดส่วนของภาคการค้าในภาคเหนือหรือภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

สรุปโครงสร้างและปัญหาเศรษฐกิจภาคใต้

โครงสร้างเศรษฐกิจภาคใต้มีฐานแคบ กิจกรรมทางเศรษฐกิจของภาคส่วนใหญ่ขึ้นอยู่กับเศรษฐกิจการยางและเหมืองแร่ ซึ่งเป็นการผลิตเพื่อส่งออก ความเจริญของภาคใต้เชื่อมโยงกับความต้องการและระดับราคาของต่างประเทศอย่างใกล้ชิด ในระยะที่ผ่านมาความต้องการและระดับราคาในตลาดโลกได้เป็นไปอย่างไม่สม่ำเสมอเป็นเหตุให้เศรษฐกิจของภาคขาดเสถียรภาพไป และไม่อาจขยายตัวอย่างรวดเร็วได้ และอาจสรุปเป็นข้อ ๆ ได้ดังนี้

1. เทคโนโลยีและผลิตภาพของภาคใต้ต่ำ ทำให้รายได้และระดับการผลิตของคนในภาคนี้ต่ำ
2. โครงสร้างทางเศรษฐกิจมีความยืดหยุ่นน้อยกว่าภาคอื่น ๆ
3. ผลิตอาหารหลักได้ไม่พอและค่าขนส่งสูง เนื่องจากระยะไกล
4. มีเศรษฐกิจที่ใช้เงินมากกว่าภาคอื่น ๆ

ปัญหาเศรษฐกิจและสังคมของ 4 จังหวัดชายแดนภาคใต้ นับว่าเป็นปัญหาสำคัญมาก 4 จังหวัดชายแดนภาคใต้ มีเนื้อที่รวมกันประมาณ 8,756,000 ไร่ มีประชากรประมาณ 1.2 ล้านคน ประชากรส่วนใหญ่ประกอบอาชีพเกษตร อันได้แก่ ทำสวนยาง ทำนา ประมง ทำสวนมะพร้าว และสวนผลไม้ ตามลำดับ การอุตสาหกรรม การพาณิชย์ และการบริการขยายตัวช้ามาก เนื่องจากโจรผู้ร้ายหลายกลุ่มหลายพวก ซึ่งมีทั้งโจรธรรมดาและกลุ่มผู้มีทัศนคติแย้งทางการเมือง ปัญหาเศรษฐกิจที่สำคัญที่สุดก็คือ ประชาชนส่วนใหญ่มีรายได้ต่ำโดยเฉพาะในชนบท ทั้งนี้เพราะปัญหาทางการถือครองที่ดิน จากการสำรวจสำมะโนเกษตรปี 2506 พบว่าขนาด

การถือครองที่ดินของชาวสวนยางประมาณ 15 ไร่ ต่อครัวเรือน ส่วนที่ดินทำนามีเพียง 6 ไร่ ต่อครัวเรือน ปัจจุบันคาดว่าจะมีแนวโน้มลดลงเรื่อย ๆ ส่วนประสิทธิภาพการผลิตยางใน 4 จังหวัดค่านั้น เนื่องจากสวนยางส่วนใหญ่ เป็นสวนยางขนาดเล็กและเป็นพันธพันธ์พื้นเมือง ข้อมูลจากศูนย์วิจัยการยางปี 2516 พบว่า ยางกรีดยังได้ประมาณ 1.5 ล้านไร่ ผลิตผลได้ประมาณ 77,600 ตัน แม้ปัจจุบันจะได้ปลูกแทนไปแล้ว กว่า 200,000 ไร่ ของเนื้อที่ทั้งหมดก็ค้ำตาม ส่วนที่เหลือก็ยังให้ผลิตผลต่ำอยู่

ปัญหาบ้านสังคม ประชาชนในจังหวัดชายแดนร้อยละ 80 นับถือศาสนาอิสลาม ชาวไทยมุสลิมมีความเชื่อดียึดมั่นในขนบธรรมเนียมประเพณี วัฒนธรรม และศาสนาอย่างแน่นแฟ้น นิยมส่งบุตรหลานเข้าศึกษาใน "ปอเนาะ" เพื่อให้มีความรู้ทางศาสนา ปัญหาที่ตามมาก็คือด้านการศึกษา การจัดการศึกษาในระบบโรงเรียนตามหลักสูตรของกระทรวงศึกษาธิการไม่ได้รับการสนับสนุนจากประชาชนจังหวัดชายแดนภาคใต้เท่าที่ควร เนื่องจากประชาชนมีความต้องการจะศึกษาศาสนามากกว่าจะเรียนตามระบบของกระทรวงศึกษาธิการ

แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

ในช่วงระยะของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 4 (พ.ศ. 2520 - 2524) เกี่ยวกับการพัฒนาการเกษตรภาคใต้ เฉพาะส่วนเกี่ยวกับยางพารา พอสรุปได้ดังนี้ เนื้อที่ปลูกยางซึ่งมีอยู่ประมาณ 8.7 ล้านไร่ และได้ดำเนินการปลูกแทนโดยใช้เงินสงเคราะห์มาแล้ว 2 โครงการ คือ

โครงการแรก เป็นการปลูกยางแทนในสวนยางที่เก่าแก่และเสื่อมโทรมซึ่งมีอยู่ประมาณ 2 - 5 ล้านไร่ กองทุนสงเคราะห์สวนยางได้ทำการปลูกยางแทนจากปี 2504 ถึง 2523 ไปได้ 432,146 ไร่ (โดยเฉลี่ยปลูกได้ประมาณปีละ 40,000 ไร่) โดยจ่ายเงินสงเคราะห์ในอัตราไร่ละ 1,800 บาท (ตั้งแต่ปี 2504 - 2509) ไร่ละ 2,000 บาท (ตั้งแต่ปี 2510 เป็นต้นมา)

โครงการที่สอง. ในปี 2514 สำนักงานกองทุนสงเคราะห์ได้รับอนุมัติโครงการเร่งรัดการปลูกยางแทน ในช่วงระหว่างปี 2514 ถึง 2519 มีเป้าหมายการปลูกยางแทนปีละ 135,000 ไร่ (ถึงสิ้นปี 2519 จะปลูกได้ทั้งสิ้น 675,000 ไร่) โดยให้เงินสงเคราะห์แก่เจ้าของสวนยาง ในอัตราไร่ละ 2,000 บาท ปัจจุบันขึ้นเป็นไร่ละ 2,800 บาท

จากปี 2514 ถึงต้นปี 2518 ปรากฏว่าสามารถปลูกยางแทนไปได้เป็นจำนวนเนื้อที่ 465,635 ไร่

รวมเนื้อที่ที่ปลูกแทนไปแล้ว 298,781 ไร่ (จากสวนยางที่เสื่อมโทรม 2.5 ล้านไร่) หรือเป็นจำนวนชาวสวนยางที่ได้รับการสงเคราะห์การปลูกแทนทั้งสิ้น 101,784 ราย

ในปี 2517 ประเทศไทยมีรายได้จากการส่งยางออกจำหน่ายจำนวน 365,000 ตัน เป็นมูลค่า 4,495 ล้านบาท และใช้ในประเทศ 14,000 ตัน มูลค่า 140 ล้านบาท ผลผลิตรวมมีมูลค่าทั้งหมด 4,635 ล้านบาท เกิดจากเกษตรกรชาวสวนยางและคนงานกรีดยาง ประมาณ 500,000 คน ซึ่งสวนยางเหล่านั้นประมาณร้อยละ 95 เป็นสวนยางขนาดเล็ก พื้นที่ไม่เกิน 25 ไร่ และมีผู้มีอาชีพการทำยางและค้ายาง ทำผลิตภัณฑ์จากยางอีกประมาณ 7,000 คน

ปัจจุบันประเทศไทยมีสวนยางต้นขุประมาณ 1.7 ล้านไร่ (จากการปลูกแทนประมาณ 9 แสนไร่ และจากการปลูกใหม่ประมาณ 8 แสนไร่) ซึ่งสามารถให้น้ำยางสูงกว่าพื้นที่ในเมืองประมาณ 3 - 6 เท่า

ในช่วงระยะ พ.ศ. 2520 - 2524 จะมีโครงการเร่งรัดการปลูกยางแทน โครงการเงินกู้จาก IBRD โครงการที่สำคัญอีกโครงการหนึ่ง คือ งานค้นคว้าทดลองยาง ในสถานีทดลองยางรวม 16 แห่ง ส่วนใหญ่จะเป็นการปรับปรุงและขยายงานเดิม

ตารางที่ 1

สถิติมูลฐานภาคใต้
พื้นที่ ประชากร และระดับรายได้ ปี 2521

จังหวัด	พื้นที่ (ตร.กม.)	ประชากร (31 ธค. 2521)	มูลค่าผลิตภัณฑ์รวม ของจังหวัด ปี 2521 (ล้านบาท)	รายได้ต่อคนต่อปี ปี 2521 (บาท)
1. ชุมพร	6,037	318,358	1,295.4	4,069
2. ระนอง	3,110	79,083	1,222.9	15,464
3. พังงา	3,371	165,736	1,500.6	9,054
4. ภูเก็ต	553	127,015	4,769.8	37,553
5. กระบี่	4,695	206,118	817.4	3,966
6. สุราษฎร์ธานี	14,686	574,350	2,329.8	4,056
7. นครศรีธรรมราช	10,559	1,211,181	4,077.6	3,367
8. พัทลุง	3,424	398,474	1,255.9	3,152
9. ตรัง	4,998	409,529	2,179.6	5,322
10. สตูล	2,796	157,981	683.9	4,329
11. สงขลา	7,582	822,137	5,140.7	6,253
12. ปัตตานี	2,059	432,134	1,328.1	3,073
13. ยะลา	4,615	259,204	1,224.7	4,725
14. นราธิวาส	4,476	424,897	1,413.1	3,726
รวม 14 จังหวัด	72,961	5,586,197	29,239.5	5,234

ที่มา: สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

สภาพทางภูมิศาสตร์ เศรษฐกิจ และ สังคมของจังหวัดสงขลา

จังหวัดสงขลาเป็นจังหวัดที่มีประชากรมากเป็นอันดับที่ 2 ของภาคใต้ รองจากจังหวัดนครศรีธรรมราช มีเนื้อที่มากเป็นที่สามรองจากจังหวัดสุราษฎร์ธานีและนครศรีธรรมราช มูลค่าผลิตภัณฑ์รวมของจังหวัดในปี 2516 เท่ากับ 2,946.6 ล้านบาท¹ มากเป็นอันดับหนึ่งของภาคใต้ ปัจจุบันบริเวณสงขลา - หาดใหญ่กำลังจะได้รับการพัฒนาให้เป็นเมืองหลักศูนย์กลางการพัฒนาคานพาณิชยกรรม อุตสาหกรรมและการท่องเที่ยวของภาคใต้ในอนาคต

จังหวัดสงขลา มีเนื้อที่ประมาณ 4,464,375 ไร่ พื้นที่ทางเหนือส่วนใหญ่เป็นที่ราบลุ่มทางตะวันออกเป็นที่ราบริมทะเล ทางใต้เป็นที่ราบสูง ป่าและภูเขาสูง ค่อย ๆ ลาดเทไปทางทะเลสาบสงขลา พื้นที่สูงกว่าระดับน้ำทะเลเฉลี่ยประมาณ 4 เมตร เหมาะแก่การเพาะปลูกทำนา ทำไร่ ทำสวนยางพาราและสวนผลไม้ พื้นที่ป่าไม้ของจังหวัดสงขลา มีประมาณ 26.48% ของเนื้อที่ทั้งหมดของจังหวัด ซึ่งให้ผลผลิตพวกไม้ พืน ถ่านที่มีค่ามาก แหล่งน้ำใหญ่เป็นทะเลสาบน้ำจืดกว้างใหญ่เรียกว่าทะเลสาบสงขลา สภาพลมฟ้าอากาศมี 2 ฤดู คือ ฤดูมรสุมตะวันออกเฉียงเหนือ (ต.ค. - ก.พ.) เป็นฤดูฝน ในต้นเดือนตุลาคม และ พฤศจิกายน ฝนตกมากที่สุด และตั้งแต่เดือนมีนาคม - กันยายน เป็นฤดูร้อน แดดพวยงเข้าเดือนมิถุนายน จนถึงกันยายน ก็จะมีมรสุมตะวันตกเฉียงใต้ ทำให้มีฝนตกแค่น้อยกว่าฤดูฝน แต่อากาศไม่ร้อนจัด อุณหภูมิเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 20.94° - 24.42° ความชื้นเฉลี่ยตลอดปี 78.36% ปริมาณน้ำฝนเฉลี่ยปีละประมาณ 1,935.2 มม.

การใช้ที่ดินของจังหวัด เกษตรกรรมที่ทำรายได้ให้มากที่สุดคือ ยางพารา ปัจจุบันมีเนื้อที่ปลูกยางพาราทั้งสิ้น 1,445,929 ไร่ (จากข้อมูลศูนย์วิจัยการยาง หาดใหญ่ - 2522)

¹ คณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ : สำนักงาน, ศูนย์สำรวจแผนพัฒนาภาคใต้ "แนวทางการพัฒนาภาคและจังหวัดภาคใต้ ในร่าง แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 4 (2520-2524)"¹ พฤษภาคม 2519 หน้า 123. (โรเนียว)

อำเภอหาคีใหญ่ปลูกยางมากที่สุด คือ 478,172 ไร่ รองลงไปได้แก่ อำเภอสะเคา 324,583 ไร่ อำเภอนาทวี 132,555 ไร่ อำเภอเทพา 129,609 ไร่ อำเภอรัศมี 126,842 ไร่ อำเภอสะบ้าย้อย 117,881 ไร่ และ อำเภอจะนะ 117,170 ไร่ นอกจากนั้นก็ยังมีปลูกไม้มากนักรในเขตอำเภอเมือง สะทิงพระ และ อำเภอระโนด

การทำสวนยางในจังหวัดสงขลานั้น นับว่ามีโอกาสดีกว่าจังหวัดอื่น ๆ เพราะที่สงขลา มีหน่วยงานของรัฐบาลที่คอยช่วยเหลือในการพัฒนาทั้งการผลิตและการจำหน่าย หน่วยงานที่สำคัญคือ ศูนย์วิจัยการยาง หวคใหญ่ สถานีการยางคองหงษ์ กองทุนส่งเสริมการค้า สำนักงานส่งเสริมการเกษตรภาคใต้ ตลอดจนเกษตรกรอำเภอ ต่าง ๆ ก็คอยช่วยเหลือให้คำแนะนำอย่างใกล้ชิด

จังหวัดสงขลาเป็นจังหวัดใหญ่ของภาค ประกอบด้วย 10 อำเภอ และ 1 กิ่งอำเภอ คือ กิ่งอำเภอกระแสดิน ซึ่งแยกออกจากอำเภอระโนด จากผลการสำรวจจำนวนประชากรในจังหวัดเมื่อสิ้นเดือนธันวาคม 2521 มีประชากรทั้งสิ้น 822,137 คน ในจำนวนนี้ ประชากรอยู่ในชนบทเกือบ 90% อยู่ในเมืองเพียงร้อยละ 10 กว่า ๆ เท่านั้น อำเภอที่เป็นเมืองหลักของภาค 2 อำเภอ ได้แก่ อำเภอเมืองซึ่งอยู่เป็นศูนย์กลางบริหารของภาค และอำเภอหาคีใหญ่ ซึ่งเป็นศูนย์กลางด้านธุรกิจและบริการ มีชุมชนชนแบบเกษตรหลัก และ อุตสาหกรรมบริการเกษตร 2 แห่ง คือ อำเภอสะทิงพระ และ อำเภอระโนด ในท้องที่ 2 อำเภอนี้ มีการปลูกข้าวมากทำรายได้เป็นลำดับสองรองจากยางพารา

สภาพการผลิต ในปี 2516 มูลค่าการผลิตส่วนรวมของจังหวัดสงขลาเท่ากับ 2,946.6 ล้านบาท สาขาการผลิตที่เป็นรายได้หลักของจังหวัดคือสาขากสิกรรม มีมูลค่า 830.4 ล้านบาท หรือร้อยละ 28.2 ของผลผลิตทั้งหมดของจังหวัด รองลงไปได้แก่การค้าส่งและค้าปลีก สาขาประมง สาขาบริการ สาขาก่อสร้างซึ่งมีมูลค่าร้อยละ 18.1 เฉพาะการกสิกรรม พืชที่ทำรายได้ให้กับจังหวัดมากที่สุดในปี 2516 คือ ยาง มีมูลค่า 483.4 ล้านบาท รองลงไปคือ ข้าว มีมูลค่า 134.2 ล้านบาท

โครงการพัฒนาตามแผนพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ และภาคที่จะดำเนินการในเขตจังหวัดสงขลา ในช่วงระยะแผนพัฒนา ฉบับที่ 4 (พ.ศ. 2520 - 2524) เฉพาะในส่วนที่เกี่ยวกับการพัฒนาการยาง ซึ่งมีทั้งโครงการต่อเนื่องและโครงการใหม่ที่สำคัญมีดังนี้

1. สำนักงานส่งเสริมการเกษตรภาคใต้ (โครงการต่อเนื่อง) แนะนำส่งเสริมวิชาการเกษตรแผนใหม่ ประสานงานร่วมกับหน่วยงานอื่น ๆ ในด้านการพัฒนาการเกษตรและการเข้าถึงเกษตรกร

2. สถานีทดลองยางคองหยัง (โครงการต่อเนื่อง) ทำการค้นคว้าทดลองเรื่องยางให้การอบรมทางวิชาการ

3. โครงการเร่งรัดการปลูกยางแทน โครงการเงินกู้ จากธนาคารโลก งานที่ทำคือเร่งรัดการปลูกยางแทน

นอกจากนี้ยังมีโครงการเกี่ยวกับการขนส่งสินค้าคือ โครงการทำเรื่อน้ำลึกสงขลา และ โครงการศูนย์เครื่องมือกล ในอันที่จะก่อสร้างและบูรณะทางหลวงจังหวัดสายต่าง ๆ ดังนี้

- จะนะ - ปากน้ำเทพา - หนองจิก ระยะเวลา 54.0 ก.ม.
- นาทวี - ประกอบ ระยะเวลา 30.0 ก.ม.
- ความเนียง - ปากจา - บรรจบทางหลวงหมายเลข 4083 รวมสะพานข้ามทะเลสาป ระยะเวลา 26.0 ก.ม.
- ความสะอาด - วังประจันต์ - คลองแงะ ระยะเวลา 46.0 ก.ม.
- สงขลา - ความเนียง ระยะเวลา 40.0 ก.ม.
- สงขลา - สะกอม ระยะเวลา 38.0 ก.ม.

ส่วนโครงการเงินกู้ นั้น ได้ใช้ไปในการก่อสร้างทางสายต่าง ๆ คือ

- หาดใหญ่ - สามแยกคูหา ระยะเวลา 50.0 ก.ม.
- หาดใหญ่ - จะนะ ระยะเวลา 40.0 ก.ม.
- เขาแดง - ระโนด ระยะเวลา 73.7 ก.ม.
- จะนะ - ปากน้ำเทพา - หนองจิก ระยะเวลา 52.59 ก.ม.
- นาทวี - ประกอบ ระยะเวลา 30.4 ก.ม.

ถนนสายต่าง ๆ ซึ่งอยู่ในโครงการของศูนย์เครื่องมือกลและของโครงการเงินกู้ส่วนใหญ่สำเร็จไปแล้ว มีบางสายเท่านั้นที่ยังรอรอคอยอยู่

สถานภาพทางการเมืองและความมั่นคงปลอดภัย ปัจจุบันในจังหวัดสงขลามีผู้ก่อการร้ายดำเนินการอยู่ 2 ประเภท คือผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์ (ผกค.) และโจรจีนคอมมิวนิสต์ (จคม.) เขตปฏิบัติการอยู่ในอำเภอหาคีใหญ่ รัตภูมิ สะเคา นาทวี และ สะบ้าย้อย ทั้งนี้โดยอาศัยภูมิประเทศที่เป็นป่าเขา

สภาพทางภูมิศาสตร์ เศรษฐกิจ และ สังคมของจังหวัดยะลา

จังหวัดยะลาเป็นจังหวัดชายแดนของภาคใต้ มีพื้นที่เป็นอันดับ 6 ของภาค ประชากรเป็นอันดับที่ 9 ของภาค ปี 2516 มีมูลค่าการผลิตส่วนรวมเท่ากับ 988.5 ล้านบาท คิดเป็นอันดับที่ 6 ของภาคใต้ ประชากรส่วนใหญ่นับถือศาสนาอิสลาม ความแตกต่างทางด้านภาษา ศาสนา ขนบธรรมเนียมประเพณีและวัฒนธรรม ประกอบกับปัญหาทางด้านเศรษฐกิจ คือรายได้ของประชากรในเขตชนบทในเขตจังหวัดอยู่ในระดับต่ำ ทำให้เกิดความเปรียบเทียบทางด้านสภาพความเป็นอยู่ ฐานะทางเศรษฐกิจกับประเทศใกล้เคียง ทำให้จังหวัดยะลาเป็นจังหวัดหนึ่งที่ประสบปัญหาการเคลื่อนไหวทางการเมือง เพื่อแก้ไขปัญหาดังกล่าว ตลอดจนปัญหาความล่าช้าทางด้านเศรษฐกิจและการศึกษา

ลักษณะทางกายภาพ จังหวัดยะลาตั้งอยู่ในส่วนหนึ่งของแหลมมาลาญทางฝั่งตะวันออกของประเทศไทย มีพื้นที่ 2,947,500 ไร่ หรือ 4,615 ตารางกิโลเมตร สภาพพื้นที่ของจังหวัดยะลาส่วนใหญ่เป็นภูเขา มีแม่น้ำลำคลองหลายสายที่มีประโยชน์ต่อการเกษตร ที่สำคัญคือ แม่น้ำปัตตานี แม่น้ำยะลาและแม่น้ำกาญู พื้นดินอุดมสมบูรณ์เหมาะแก่การเกษตร สภาพลมฟ้าอากาศมีเพียง 2 ฤดู คือ ฤดูร้อนและฤดูฝน ฤดูฝนมีระยะเวลาประมาณ 8 เดือน ฝนตกชุกเกือบทั้งปี อากาศอบอุ่น ทรัพยากรธรรมชาติที่สำคัญคือ แร่หินบุก วุลแฟรม และ ป่าไม้ อาชีพที่สำคัญคือการทำสวนยางพารา การทำเหมืองแร่ การทำสวนผลไม้ ปลูกกาแฟ นอกจากนี้มีการทำนา และเลี้ยงสัตว์ควาย

สภาพการใช้ที่ดิน พื้นที่ของจังหวัดยะลาส่วนใหญ่เป็นพื้นที่ป่า โดยทั่วไปพื้นที่เหมาะแก่การเพาะปลูกยางพารา ในปี 2522 มีเนื้อที่ปลูกยางถึง 902,030 ไร่ (ข้อมูลจากศูนย์วิจัยการยาง หาดใหญ่) ประมาณร้อยละ 66 ของเนื้อที่การเกษตรทั้งหมด

ยางพารา จังหวัดยะลานั้นเป็นแหล่งผลิตยางที่สำคัญ ของภาคใต้โดยมีความสำคัญรองลงมาจากนครศรีธรรมราช สงขลา และ ตรัง แต่มีส่วนยางที่มีอายุแก่มากควรส่งเสริมให้มีการปลูกยางแทน โดยเฉพาะในเขตที่มีเนื้อที่ปลูกยางได้มารวมกันในทั้ง 5 อำเภอ คือ ในอำเภอเบตง รามัญ ยะหา เมือง และ บันนังสตา

ลักษณะโครงสร้างชุมชน จังหวัดยะลามี 5 อำเภอ คือ อำเภอเมือง ยะหา รามัญ เบตง บันนังสตา และ กิ่งอำเภอธารโต จากการสำรวจเมื่อเดือนธันวาคม 2521 มีประชากร 259,204 คน อำเภอที่มีลักษณะเป็นชุมชนศูนย์กลางเกษตรหลักและศูนย์กลางอุตสาหกรรมเกษตร คือ อำเภอเมือง ส่วนอำเภอที่เหลือมีชุมชนเป็นลักษณะเกษตรพื้นฐาน

จังหวัดยะลาเป็นจังหวัดที่เศรษฐกิจเริ่มมีบทบาทสำคัญใน 3 จังหวัด (สตูล ปัตตานี และ นราธิวาส) คืออัตราส่วนของประชากรในเขตชนบทมีเพียงร้อยละ 76 เมื่อเทียบกับปัตตานี และสตูลซึ่งมีถึงร้อยละ 90 กว่า นอกจากนั้นยังมีแนวโน้มในการอพยพเข้าโดยประชากรส่วนใหญ่มาจากนครศรีธรรมราชอีกด้วย อำเภอเมืองยะลาจัดว่าเป็นชุมชนที่เป็นศูนย์กลางของระบบการบริหาร คมนาคม การค้า บริการ เศรษฐกิจ และ บริการสังคมที่สำคัญที่สุดแห่งหนึ่งในเขต 4 จังหวัดชายแดนภาคใต้

สภาพการผลิต ปี 2516 มูลค่าการผลิตส่วนรวมของจังหวัดยะลาเท่ากับ 988.5 ล้านบาท การผลิตและรายได้หลักที่มีความสำคัญเป็นอันดับหนึ่งของจังหวัด คือ สาขาการเกษตร ได้แก่การเพาะปลูกยางพาราและผลไม้ ซึ่งในปี 2516 มีมูลค่าประมาณ 327.8 ล้านบาท หรือประมาณร้อยละ 33.2 ของผลผลิตทั้งหมดของจังหวัด รองลงมาได้แก่สาขาการคมนาคมและขนส่ง สาขาการค้า สาขาอุตสาหกรรม และ สาขาการก่อสร้าง ตามลำดับ

โครงการพัฒนาตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ และแผนภาคที่จะดำเนินการในเขตยะลาในช่วงระยะของแผนพัฒนา ฉบับที่ 4 (พ.ศ. 2520 - 2524) เฉพาะส่วนที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนา ซึ่งรวมทั้งโครงการต่อเนื่องและโครงการใหม่ที่สำคัญดังนี้

1. งานค้นคว้าทดลองยาง สถานีทดลองยาง ท.สะเต็ง อ.เมืองยะลา และสถานีทดลองยางชารโต กิ่งอำเภอลำโพง อ.บันนังสตา (โครงการต่อเนื่อง) ทำหน้าที่ค้นคว้าทดลองเรื่องยางเพื่อเพิ่มผลผลิตยางและการแปรรูปยาง

2. โครงการเร่งรัดการปลูกยางแทน สำนักงานกองทุนสงเคราะห์สวนยาง (โครงการเงินกู้ จากธนาคารโลก)

ในส่วนที่เกี่ยวกับทางคมนาคมขนส่งนั้น ตามแผนพัฒนาฉบับที่ 4 (พ.ศ. 2520 - 2524) มีโครงการทั้งในด้านการก่อสร้างและบูรณะเส้นทางดังนี้

1. โครงการก่อสร้าง

- สายบาละ - มายอ - ปาแต ระยะทาง 20.0 ก.ม.
- สายโกตาบารู - โตะปาเกะ - เจาะบาเน ระยะทาง 16.0 ก.ม.
- สายยะหา - ปาแต - บันนังสตา ระยะทาง 32.8 ก.ม.
- สายแยกทางหลวงหมายเลข 410 - บ้านระแงะ - บ้านยะรม - บันนังสีเน ระยะทาง 30.0 ก.ม.
- สายบีแบหอ - ทาเรือ ระยะทาง 15.0 ก.ม.

2. โครงการบูรณะ

- สายรามัญ - มายอ ระยะทาง 35.0 ก.ม.

3. โครงการเงินกู้

- สายรามัญ - ระแงะ ระยะทาง 44.4 ก.ม.

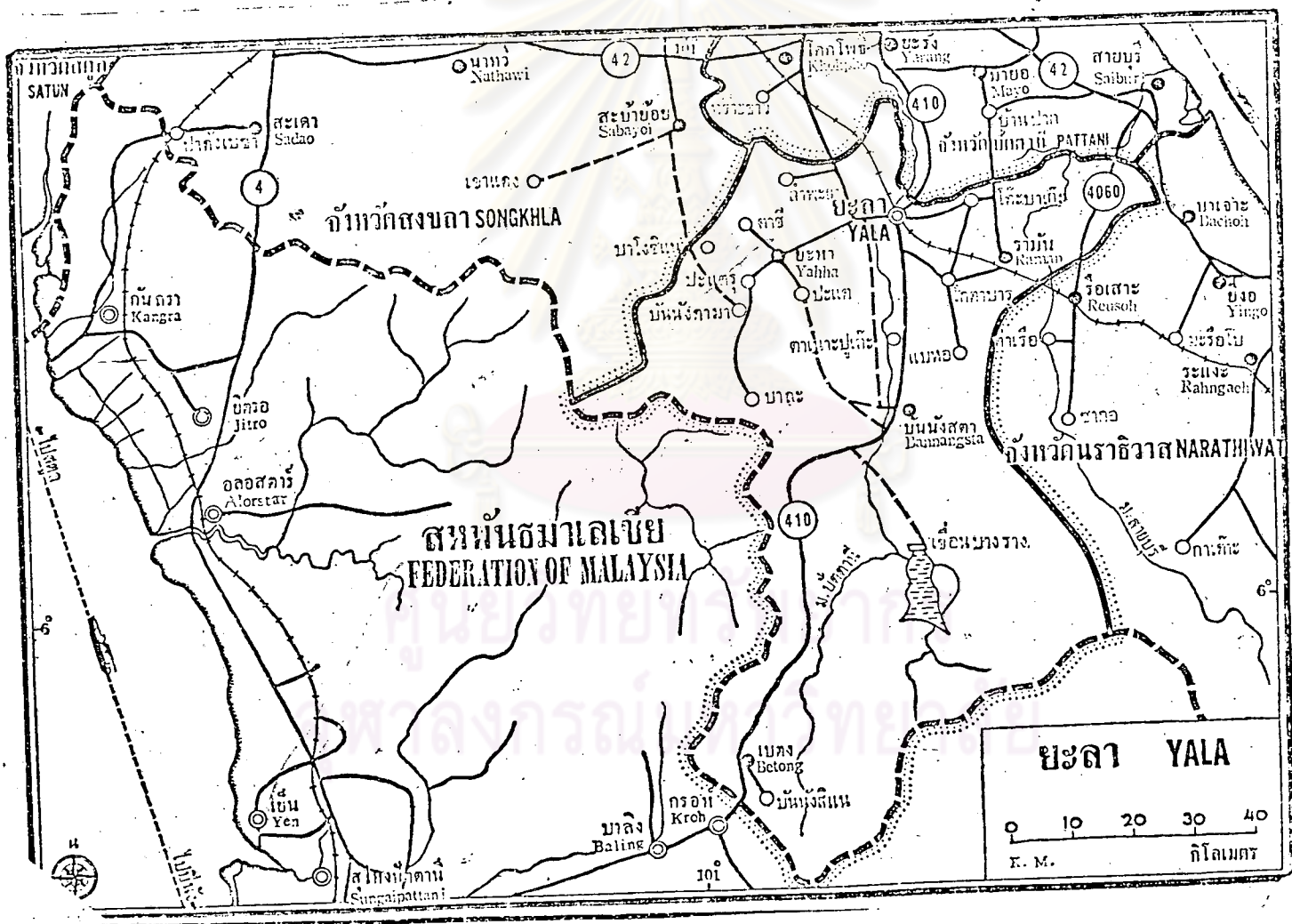
4. โครงการบูรณะ

- สายปัตตานี - ยะลา ตอน ปัตตานี - ยะรัง ระยะทาง 15.0 ก.ม.
- สายปัตตานี - ยะลา ตอน ยะรัง - ยะลา ระยะทาง 23.5 ก.ม.
- ปัตตานี - นาเกตุ ระยะทาง 19.6 ก.ม.
- สายยะลา - บ้านเนียง - นาเกตุ ระยะทาง 35.6 ก.ม.
- สายยะลา - เบตง ตอน 1 ระยะทาง 64.0 ก.ม.
- สายยะลา - เบตง ตอน 2 ระยะทาง 58.7 ก.ม.

สภาพทางการเมืองและความปลอดภัย ปัจจุบันจังหวัดยะลามีปัญหามาก โดยเฉพาะมีขบวนการโจรก่อการร้าย (ชก.) มากมายหลายกลุ่ม มีทั้งโจรธรรมดาและโจรการเมือง เช่น จคม. ผกค. นอกจากนี้ยังมีปัญหาด้านการศึกษาอีก คือจากรายงานของสำนักงานจังหวัดยะลา เมื่อ 1 ตุลาคม 2519 ประชาชน 42.12% เขียนไม่ได้อ่านไม่ออก 57.88% พูดภาษาไทยไม่ได้

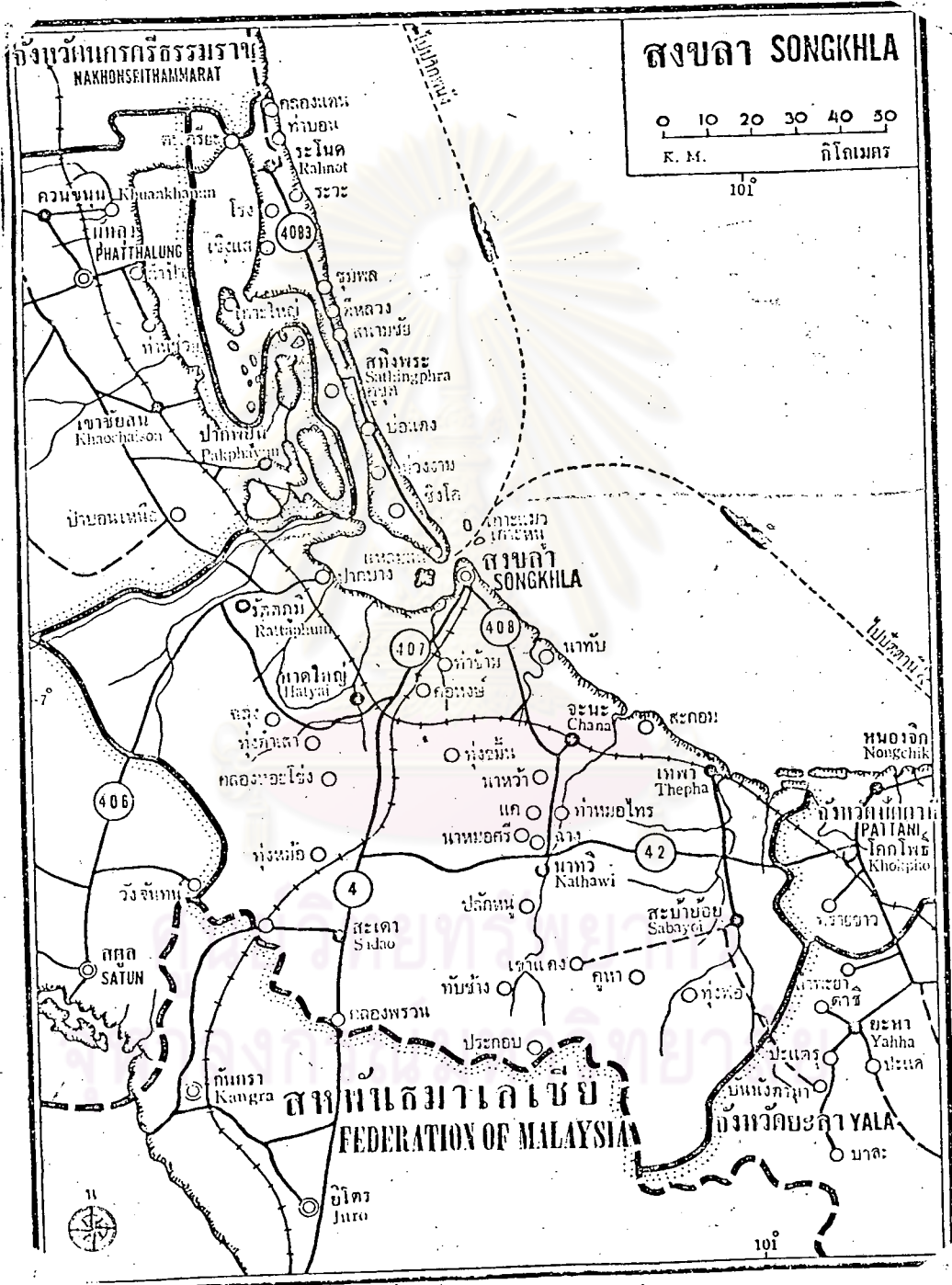
แผนที่ 1

แสดงที่ตั้งของจังหวัดยะลา

แผนที่ 2

แสดงที่ตั้งของจังหวัดสงขลา

กำเนิดสวนยางในเอเชีย

ยางพาราเป็นพืชยืนต้นขนาดใหญ่ มีถิ่นเดิมอยู่บนที่ราบสูงของลุ่มน้ำอะเมซอน (AMAZON) ในอเมริกาใต้ ยางมีอยู่หลายพันธุ์ แต่พันธุ์ที่มีชื่อมากที่สุดคือ พันธุ์ฮีเวีย (Hevea Braziliensis) ก่อนปี พ.ศ. 2443 ยางที่นำมาใช้ในทางการค้าเป็นยางที่นำมาจากบราซิล ก่อนที่ยางได้กลายมาเป็นพืชเศรษฐกิจสำคัญชนิดในแถบเอเชียตะวันออกเฉียงใต้นั้น เริ่มต้นจากปี พ.ศ. 2419 เซอร์ เฮนรี วิกแฮม¹ (Sir Henry Wickham) ชาวอังกฤษได้นำเมล็ดคยางพาราจากบราซิลมาปลูกที่สวนพฤกษศาสตร์คิวในกรุงลอนดอน ต่อมาได้ขยายพันธุ์มาปลูกที่ชิลอน* และแพร่หลายเข้าไปในแหลมมลายู ชาว สุมาตรา บอร์เนียว พม่า ไทย และอินโดจีนของฝรั่งเศส ต้นยางที่นำมาปลูกในแถบนี้ได้ผลดีเกินคาด จนกลายเป็นรากฐานของการทำสวนยางพาราในตะวันออกเฉียงใตจนบัดนี้

ในปี พ.ศ. 2433 ประเทศชิลอนได้มีสวนยางพาราเกิดขึ้นราว 300 เอเคอร์ ในปี พ.ศ. 2447 เนื้อที่เพิ่มขึ้นเป็น 25,000 เอเคอร์ และเพิ่มขึ้นเป็น 95,000 เอเคอร์ ในปี 2453²

ในประเทศมาเลเซีย ปี พ.ศ. 2438 ชาวกสิกรจีนผู้หนึ่ง ชื่อ ตันเชียน³ (Tan Chay Yan) ได้เริ่มปลูกยางเพื่อเป็นการค้าเป็นครั้งแรกมีเนื้อที่ 350 เอเคอร์ ในรัฐมะละกาและชาวยุโรปที่ทำสวนกาแฟหันมาปลูกยางด้วย ปรากฏว่าได้ผลดี ประจวบกับเวลาเดียวกันนั้น ราคากาแฟได้ตกต่ำลงตั้งแต่ปี 2433 ทำให้ทั้งชาวจีนและชาวยุโรปในมาเลเซียหันเหมาทำสวนยางกันมากขึ้น

¹ Commodity Exchange Inc. Trading on the Commodity Exchange in New York, Commodity Exchange Inc. 81 Broad Street New York P. 13

² สุวรรณ ทิพยกุล, "ประวัติการผลิตและการใช้ยาง" เอกสารฉบับที่ 78

ศูนย์วิจัยการยาง ทาดใหญ่ (ตุลาคม 2518) : อักสำเนา

³ สุวรรณ ทิพยกุล เล่มเดียวกัน
ประเทศชิลอนปัจจุบันคือประเทศศรีลังกา

ตารางที่ 2:

ผลผลิตยางธรรมชาติของประเทศผู้ผลิตที่สำคัญ

ปี พ.ศ.	(พันตัน)				
	มาเลเซีย	อินโดนีเซีย	ไทย	ประเทศอื่น ๆ	รวม
2513	1,269	815	287	731	3,102
2514	1,318	819	316	624	3,077
2515	1,304	773	336	699	3,112
2516	1,566	885	412	658	3,490
2517	1,549	880	379	632	3,440
2518	1,477	823	348	682	3,330
2519	1,639	847	392	662	3,540

ที่มา : RUBBER STATISTICAL BULLETIN, AUGUST 1977

จากตารางนี้เป็นที่น่าสังเกตว่า ปริมาณการผลิตของไทยในปี พ.ศ. 2517 และ 2518 มีปริมาณลดลงเป็นผลจากอุทกภัยปี 2517/2518 ทำให้ส่วนยางเสียหายมาก ประกอบกับภาวะเศรษฐกิจของโลกตกต่ำลงในปี 2517/18 เป็นผลให้ประเทศอุตสาหกรรมมีอุปสงค์ยางลดลง ทำให้สินค้าออกของประเทศผู้ผลิตยางลดลงด้วย

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แหล่งปลูกยางที่สำคัญ ๆ คือ ในอาณานิคมที่เคยเป็นอาณานิคมของอังกฤษ และ
ฮอลแลนด์ (Dutch) มาก่อน คือ ในมาเลเซีย บอร์เนียว ซีลอน อินเดีย ชวา และ
สุมาตรา ปัจจุบันทวีปเอเชียเป็นแหล่งผลิตยางธรรมชาติที่สำคัญของโลก ปี พ.ศ. 2519 ประเทศ
ต่าง ๆ ผลิตยางรวมกันได้ 3.54¹ ล้านเมตริกตัน ในจำนวนนี้ทวีปเอเชียผลิตได้ 3.32 ล้าน-
เมตริกตัน หรือประมาณ 93.69%

การทำสวนยางในประเทศไทย

การทำสวนยางในประเทศไทย เริ่มขึ้นตั้งแต่ปี พ.ศ. 2443² โดยพระยารัษฎา-
บุปกะดิษฐ์มหิศรภักดี (คอซิมบี๊ ณ ระนอง) ในสมัยที่ดำรงตำแหน่งเจ้าเมืองตรัง พระยารัษฎา
ได้นำเมล็ดยางจากมาเลเซียมาปลูกที่จังหวัดตรัง ยางที่พระยารัษฎา นำมาปลูกในจังหวัดตรัง
นั้น ต่อมาได้ขยายไปทั่วภาคใต้ ดังปรากฏอยู่ในปัจจุบันนี้ ครั้นประมาณปี พ.ศ. 2451 หลวงราช-
ไมตรี (บุญ บุญศรี) ได้นำไปทดลองปลูกที่จังหวัดจันทบุรี ต่อจากนั้นก็ได้ขยายการปลูกยางไปทั่ว
จังหวัดจันทบุรี ระยอง และตราด

ต้นยางพาราชอบดินร่วน การระบายน้ำใต้ดินดี การขยายพันธุ์ใช้ทั้งเมล็ดเพาะเป็น
กล้าและติดตา ต้นยางที่จะกรีดยางได้ต้องมีอายุประมาณ 6 - 7 ปี และจะให้ให้น้ำยางตลอดไป
ประมาณ 30 ปี การปลูกและการกรีดยางมีส่วนกระทบกระเทือนจากภูมิอากาศอยู่มาก โดยเฉพาะ
ปริมาณน้ำฝนและอุณหภูมิของอากาศ เกษตรกรจะหยุดกรีดหรือกรีดน้อยลง เมื่อฤดูฝน หรือ อากาศ
ร้อนจัด

¹ Rubber Statistical Bulletin, August 1977

² เสริมลาภ วสุวัต, "การผลิตและการตลาดในประเทศและต่างประเทศของ
พืชผลเกษตรที่สำคัญ" คำบรรยาย ณ ห้องบรรยายศูนย์ฝึกอบรมการเกษตร กรมส่งเสริมการ
เกษตร วันที่ 26 มีนาคม 2518

การปลูกยางในประเทศไทย มีปลูกในภาคใต้ทุกจังหวัด และภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
ได้แก่ระยอง จันทบุรี และ ตราด ผลิตยางไค้อันคับ 3 ของโลกกรองจากมาเลเซียและอินโดนีเซีย
ปี พ.ศ. 2519 มาเลเซีย อินโดนีเซีย และ ไทย ผลิตยางไค้อันคับ 1.6 ล้านตัน 0.85 ล้านตัน
และ 0.39 ล้านตัน¹ ตามลำดับ ส่วนยางส่วนใหญ่ของไทยเป็นส่วนยางเก่า มีสภาพเป็นป่ายาง
ตั้งแต่ปี 2504 เป็นต้นมา รัฐบาลได้ปรับปรุงด้วยการให้เงินสงเคราะห์ปลูกแทน โดยให้ช่าง
พันธุ์

ชาวสวนยางของไทย ส่วนมากได้รับการศึกษาไม่พอเพียง ประชากรบางกลุ่มในชนบท
บางจังหวัดพูดภาษาไทยไม่ได้ ดังนั้นเกษตรกรผู้ปลูกยางจึงประกอบกิจการโดยการแลกเปลี่ยนแบบ
จากบิดามารดาของตนต่อ ๆ มา

การปลูกยางในประเทศไทยเฉลี่ยไร่ละประมาณ 60 ต้น กรี๊ดเฉลี่ยประมาณปีละ
112 วัน (โดยใช้ระบบกรี๊ดวันเว้นสองวัน) หรือประมาณปีละ 180 วัน² (ระบบกรี๊ดวันเว้น
วัน) ระยะที่กรี๊ดมากที่สุดอยู่ในเดือน พฤศจิกายน ธันวาคม และมกราคม ขณะนี้ได้รับการปลูก
แทนไปแล้ว จำนวน 949,235 ไร่³ นับถึงปี 2519 ส่วนผลิตผลที่ผลิตได้ปกติยางพันธุ์พื้นเมือง
จะให้น้ำยางเฉลี่ยไร่ละประมาณ 60 - 80 กิโลกรัมต่อปี ส่วนยางพันธุ์ดีจะให้น้ำยางประมาณ
200 - 300 กิโลกรัมต่อปี⁴

¹ Rubber Statistical Bulletin, August 1977

² รัตน์ เพชรจันทร์, ยางพารา (โรงพิมพ์มงคลการพิมพ์, 2516) หน้า 221.

³ ศูนย์วิจัยการยาง "สถิติยางประเทศไทย" ปีที่ 6 ฉบับที่ 6 1 - 4 (ปี 2520)

งานเศรษฐกิจการยาง ศูนย์วิจัยการยางภาคใหญ่

⁴ รัตน์ เพชรจันทร์, ยางพารา หน้า 107.

การผลิตและการบริโภคยางของไทย

ถ้าพิจารณาจากตารางที่ 3 จะเห็นได้ว่า ปี พ.ศ. 2517/2518 ปริมาณการผลิตยางลดลง ทั้งนี้เพราะเกิดอุทกภัยเมื่อปลายปี พ.ศ. 2517 ต่อกับต้นปี พ.ศ. 2518 ทำให้ชาวสวนยางมาก ปรกอบด้วยภาวะเศรษฐกิจของโลกกำลังตกต่ำ อันเป็นผลเนื่องมาจากการขึ้นราคาน้ำมันของกลุ่มประเทศโอเปค เมื่อปี พ.ศ. 2516 ทำให้อุปสงค์ยางธรรมชาติของบรรดาผู้นำทางอุตสาหกรรมตกต่ำ การซื้อขายยางจึงไม่ได้รับความสนใจจากวงการค้า สำหรับปี พ.ศ. 2519 ปรากฏว่าภาวะการค้าดีขึ้น อุปสงค์ยางก็เพิ่มขึ้นด้วย

การผลิตยางของไทยได้เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ในปี พ.ศ. 2509 ผลิตได้ 2 แสนตัน ครั้น 10 ปี ต่อมาผลิตได้กว่า 4 แสนตัน แม้ว่าอัตราการเพิ่มขึ้นของการผลิตจะน้อยกว่าของมาเลเซียก็ตาม แต่ก็ยังสูงกว่าอัตราเพิ่มของอินโดนีเซีย ถ้าหากว่าอัตราการผลิตยังคงเพิ่มอยู่เช่นนี้แล้ว อีก 3 ปีข้างหน้า ไทยเราจะสามารถผลิตยางได้เกือบ 5 แสนตัน ส่วนการบริโภคภายในประเทศตลอดเวลาที่ผ่านมาได้เพิ่มขึ้นเสมอมา แต่เพิ่มในอัตราที่ต่ำมาก ถ้าจะเปรียบเทียบกับปริมาณที่ส่งออกแล้ว ก็จะได้เห็นได้ว่าการบริโภคภายในประเทศน้อยเกินไป

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาวะการผลิตยางของไทย

ตารางแสดงปริมาณการผลิตยางของไทย ตั้งแต่ พ.ศ. 2509 - 2520 จากหนังสือ

Rubber Statistical Bulletin, August, 1977

ปี พ.ศ.	ผลิตผล (ตัน)
2509	207,535
2510	216,119
2511	259,211
2512	283,318
2513	287,163
2514	316,323
2515	336,916
2516	381,954
2517	379,188
2518	348,737
2519	392,465
2520	418,496

พยากรณ์การผลิตยางของไทย โดยกำหนดเส้นแนวโน้มการผลิตตามแบบ Least Square

ซึ่งอยู่ในรูปสมการเส้นตรง คือ $Y_c = a + b(x)$

โดยใช้ Normal Equation: $\sum Y = Na + b \sum X$ (1)

$\sum XY = a \sum X + b \sum X^2$ (2)

พ.ศ.	Y (พันตัน)	X (ปี)	X ²	XY
2509	207.5	-5	25	-1037.5
2510	216.1	-4	16	-896.4
2511	259.2	-3	9	-777.6
2512	283.4	-2	4	-566.8
2513	287.2	-1	1	-287.2
2514	316.3	0	0	0
2515	336.9	1	1	336.9
2516	381.9	2	4	763.8
2517	379.2	3	9	837.6
2518	348.7	4	16	1394.8
2519	392.5	5	25	1972.5
	$\Sigma Y = 3408.9$		$\Sigma X^2 = 110$	$\Sigma XY = 1740.1$

$$\Sigma X = 0$$

จากสมการที่ (1) $\Sigma Y = Na$

$$a = \frac{\Sigma Y}{N}$$

จากสมการที่ (2) $\Sigma XY = b \Sigma X^2$

$$b = \frac{\Sigma XY}{\Sigma X^2}$$

แทนค่า a, b จะได้ Trend Equation ดังนี้

$$Y_c = \frac{\Sigma Y}{N} + \frac{\Sigma XY}{\Sigma X^2} \cdot X$$

แทนค่า ΣY , ΣXY , ΣX^2 , N

$$\begin{aligned} Y_c &= \frac{3408.0}{11} + \frac{1740.1}{110} \cdot X \\ &= 309.0 + 15.819 \cdot X \end{aligned}$$

เมื่อได้ค่าของ a และ b แล้ว อาจคาดคะเนการผลิตยาง (Y_c)

จากสมการ $Y_c = a + bX$

$$= 309 + 15.819(X)$$

ตารางการ คาคะเนการผลิตยาง หน่วย : พันตัน

ปี พ.ศ.	ผลิตไคจริง (Y)	ผลิตไคจากการคาคะเน (Y _c)	Y - Y _c	(Y - Y _c) ²
2509	207.5	229.9	22.4	501.76
2510	216.1	245.7	29.6	876.16
2511	259.2	261.5	2.3	5.29
2512	283.4	277.4	- 6.0	36.00
2513	287.2	293.2	6.0	36.00
2514	316.3	309.0	- 7.3	53.29
2515	336.9	324.8	-12.1	146.41
2516	381.9	340.6	-41.3	1705.69
2517	379.2	356.5	-22.7	515.29
2518	348.7	372.3	23.6	556.96
2519	392.5	388.1	- 4.4	19.36
รวม				4,452.21

ความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของการผลิตยางอาจหาไคจากสูตร

$$S_{yx} = \sqrt{\frac{\sum (Y - Y_c)^2}{n - 2}}$$

$$= \sqrt{\frac{4,452.21}{11 - 2}}$$

$$= 22.241$$

S_{yx} = Standard error of estimate.

ความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของการประมาณการผลผลิตยาง มีค่า 22.241 พันตัน ซึ่งหมายความว่ายางที่คาดว่าจะผลิตได้แต่ละปีจะอยู่ระหว่าง (ถ้าการผลผลิตยางกระจายเป็นแบบโค้งปกติ)

$$\begin{aligned}\text{ในปี พ.ศ. 2524 ค่าคาดว่าจะผลิตได้ } Y_e &= a + b(X) \\ &= 309 + 15.819(10) \\ &= 468.09 \text{ พันตัน}\end{aligned}$$

ดังนั้นการผลผลิตยางปี พ.ศ. 2524 จะอยู่ระหว่าง 468.09 ± 22.24 หรือ 445.85 - 490.33 พันตัน

พยากรณ์แนวโน้มการผลผลิตยางของไทย โดยใช้สมการเส้นตรง คือ $Y_c = a + b(X)$ และ a มีค่าเท่ากับ 309 และ b มีค่าเท่ากับ 15.819 แล้วจะได้ผลดังนี้

ตารางการคาดคะเนการผลผลิตยาง

ปี พ.ศ.	ปริมาณที่ผลิตได้ (พันตัน)
2523	452.27
2524	468.09
2525	483.01
2526	498.83
2527	514.65
2528	530.47
2529	546.29

ปัจจุบันความเจริญก้าวหน้าทางวิชาการมีมากขึ้น ทั้งในแง่ของการปลูกการบำรุงรักษา การเลือกพันธุ์ยาง และระบบกรีดยางเป็นต้น จะทำให้ผลิตผลของยางไทยเพิ่มขึ้นในอัตราสูงกว่าที่คาดคะเนไว้ และขณะนี้ (ปี 2523) สำนักงานกองทุนสงเคราะห์ฯ ให้เงินสงเคราะห์ในการปลูกแทน ไร่ละ 3,900 บาท เงินจำนวนนี้พอที่จะเป็นสิ่งจูงใจชาวสวนได้พอสมควร

ภาวะการปลูกแทน

ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2504 เป็นต้นมาสำนักงานกองทุน ฯ ได้เข้ามามีบทบาทในการปลูกยางพันธุ์ดีแทนพันธุ์พื้นเมือง โดยให้สงเคราะห์แก่ชาวสวนยางที่ต้องการปลูกยางพันธุ์ดี และต้องการความช่วยเหลือจากรัฐบาล กระทั่งถึงปี 2519 สวนยางที่ได้รับการปลูกแทนไปแล้วมีจำนวน 949,235 ไร่ ผลผลิตที่ได้จากยางพันธุ์ดีนี้ได้ไม่น้อยกว่า 150 กิโลกรัม/ปี/ไร่ มาเลเซียผลิตได้ไม่ต่ำกว่า 250 กิโลกรัม/ปี/ไร่

ตารางที่ 3 แสดงการขอรับทุนสงเคราะห์และการปลูกแทนจริง

ปี พ.ศ.	ขออนุมัติ		ปลูกแทนจริง	
	จำนวนราย	ไร่	จำนวนราย	ไร่
2513	11,173	116,060	9,187	80,653
2514	17,028	164,846	13,799	119,644
2515	23,301	220,700	18,853	155,160
2516	29,163	264,893	21,501	167,026
2517	17,306	157,086	16,051	128,921
2518	22,429	204,750	18,022	142,476
2519	22,383	208,605	18,636	155,355

ที่มา : สำนักงานกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง

จะเห็นได้ว่าปี พ.ศ. 2516 ราคาขางพาราสูงขึ้นมากถ้าเทียบกับปี พ.ศ. 2515 เป็นผลให้การขอเงินสงเคราะห์ปลูกแทนลดจำนวนลงไป ทำให้เข้าใจว่าชาวสวนคงไม่อยากจะโค่นยางเก่าทิ้ง เพราะขายได้ราคาอยู่

ตารางที่ 4 จำนวนผู้ขอรับทุนสงเคราะห์ เนื้อที่ขอรับทุนสงเคราะห์ปลูกแทน
เนื้อที่ ๆ ที่ได้รับการอนุมัติปลูกแทน และเนื้อที่ ๆ ปลูกแทนจริง ตั้งแต่ปี 2504-2520

ปีทุนสงเคราะห์	ขออนุมัติ		ได้รับอนุมัติ		ปลูกแทนจริง	
	จำนวน	ไร่	จำนวน	ไร่	จำนวน	ไร่
2504	2,545	69,826	1,827	37,192	1,311	24,437
2505	12,870	156,684	8,211	89,196	7,420	77,173
2506	2,416	44,944	2,013	27,067	1,782	22,340
2507	5,568	66,371	4,269	41,926	3,886	37,531
2508	4,887	53,770	3,770	34,906	3,377	30,854
2509	4,152	45,533	3,327	30,226	2,773	24,179
2510	5,707	59,546	4,670	42,024	4,393	37,944
2511	11,158	118,710	8,962	83,540	7,511	68,494
2512	12,637	128,653	9,796	84,212	8,787	77,132
2513	11,173	116,060	9,413	85,821	9,187	80,653
2514	17,028	164,846	14,218	121,877	13,799	119,644
2515	23,301	220,700	20,644	176,542	18,853	155,160
2516	29,163	264,893	24,845	200,771	21,501	167,026
2517	17,306	157,086	15,259	123,975	16,051	128,921
2518	22,429	204,750	20,092	164,524	18,022	142,476
2519	22,383	208,605	19,983	170,234	18,636	155,355
2520	34,689	298,770	30,581	240,138	-	-
2521	45,719	400,888	-	-	-	-

ที่มา: สำนักงานกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง กรุงเทพฯ

จากตารางนี้ จะเห็นได้ว่าจำนวนผู้ขออนุมัติตั้งแต่ 2514 และ 2515 ได้เพิ่มขึ้น
ครั้นปี 2516 และ 2517 กลับลดลง แต่หลังจากนั้นมาก็เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ในปี 2520 และ
2521 ได้เพิ่มขึ้นมาก แสดงว่าชาวสวนยางสนใจที่จะปรับปรุงเป็นยางพันธุ์ดีมากขึ้น

ตารางที่ 5

ผลผลิตยางธรรมชาติของไทย

ปี พ.ศ.	ผลผลิต (ตัน)	บริโภคน ภายในประเทศ (ตัน)	อัตราการบริโภค ต่อผลผลิต (%)	ปริมาณส่งออก (ตัน)
2508	216,405	5,000	2.31	210,854
2509	207,535	5,000	2.40	202,535
2510	206,119	5,000	2.31	211,119
2511	259,221	7,000	2.70	252,221
2512	283,381	7,000	2.47	276,381
2513	287,163	8,000	2.78	279,163
2514	316,323	9,000	2.84	307,324
2515	336,919	12,476	3.70	324,443
2516	412,000	13,750	3.59	368,204
2517	379,188	14,000	3.81	365,188
2518	348,737	14,000	4.01	334,737
2519	392,465	19,513	4.97	372,949
2520	418,496	-	-	404,009

ที่มา : RUBBER STATISTICAL BULLENTIN, AUGUST 1977

จากตารางนี้ ประเทศไทยผลิตยางได้เกือบ 4 แสนตัน แต่บริโภคภายใน 19,513 ตัน หรือเพียง 4.97% เท่านั้น แสดงว่าอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยางของไทยยังล้าหลังมาก กว่า 90% ของผลิตภัณฑ์ต้องพึ่งต่างประเทศ

ประเภทของสวนยาง พอแบ่งได้ 3 ประเภท คือ

1. สวนยางเก่า ส่วนใหญ่เป็นยางพันธุ์พื้นเมือง อายุมากกว่า 25 ปี ซึ่งให้น้ำยางน้อย ปลูกไม่เป็นระเบียบ ล้วนมากเจ้าของปล่อยให้กรกร้าง แทบจะเรียกว่า ป่ายาง
2. สวนยางใหม่ มักปลูกเป็นแถวและใช้ยางพันธุ์ดี ปลูกตามลักษณะพื้นที่ ถ้าเป็นที่ราบ ระยะห่างระหว่างต้นและแถวจะเป็น 4 x 5 เมตร หรือ 3.5 x 6 เมตร ถ้าเป็นที่ลาดจะเป็น 2.5 x 9 เมตร หรือ 3 x 8 เมตร เกษตรกรสวนยางใหม่นี้ ส่วนใหญ่ได้รับเงินสงเคราะห์จากกองทุน ฯ ไร่ละ 2,800 บาท
3. สวนยางเก่า-ใหม่ ได้แก่สวนยางที่โค่นต้นยางเก่าทิ้งและปลูกใหม่แทนแล้วส่วนหนึ่ง อีกส่วนหนึ่งเป็นสวนยางเก่าที่ยังกริ๊งไค้อยู่ เพื่อมิให้ชากรวยไค้ไปเลยที่เดียว

การเพาะปลูกยาง นิยมปลูกกัน 3 วิธี คือ

1. ปลูกควยเมล็ด คือ เพาะเป็นต้นกล้า
2. ปลูกควยคิคคาในแปลง
3. ปลูกควยต้นคิคคา

การปลูกควยเมล็ด โดยเลือกเมล็ดพันธุ์ดี เพื่อเพาะเป็นต้นกล้า ต้นกล้ายางพันธุ์ดีที่จะใช้ปลูก มี 3 ขนาดด้วยกัน คือ

1. กล้าขนาดเล็ก โคนต้นมีเส้นผ่าศูนย์กลาง $1 \frac{1}{2}$ ถึง 2 เซนติเมตร
2. กล้าขนาดกลาง โคนต้นมีเส้นผ่าศูนย์กลาง 2 ถึง $3 \frac{1}{2}$ เซนติเมตร
3. กล้าขนาดใหญ่ โคนต้นมีเส้นผ่าศูนย์กลางตั้งแต่ $3 \frac{1}{2}$ เซนติเมตรขึ้นไป

กล้าขนาดใหญ่ต้องเสียค่าใช้จ่ายในการถอนต้นแพงกว่ากล้าขนาดเล็กกว่า ต้นกล้าที่เหมาะสมแก่การปลูก คือต้นกล้าขนาดกลาง ซึ่งไม่เล็กและไม่ใหญ่เกินไป สะดวกทั้งในการขุดถอน และการขนย้ายต้นกล้าที่จะนำไปปลูกในส่วน

คึกคักในแปลง การคึกคักในแปลงจะต้องมีแปลงขยายพันธุ์และมีต้นกล้า ซึ่งจะใช้เป็นที่ "ต้นคอ" ใต้อาคารสำหรับคึกคักอยู่พร้อมแล้ว เพียงแต่คึกคักในแปลงต้นกล้าแล้วย้ายไปปลูกในส่วน จะใช้เวลาประมาณ ปีเศษ การสร้างแปลงต้นคอสำหรับคึกคักจะต้องลงทุนและเสียค่าใช้จ่ายในการดูแลรักษาเหมือนกัน แต่เจ้าของสวนยางจะไต่พันธุ์ตามที่ต้องการ และนอกจากนั้นอาจจะต้องเสียค่าใช้จ่ายในการขนย้ายต้น ที่คึกคักแล้วเอาไปปลูกในส่วนเพิ่มขึ้นอีกบ้าง

การคึกคักในส่วน ชาวสวนยางบางคนเห็นว่า การคึกคักในส่วนหรือในไร่สะดวกกว่า เพราะไม่ต้องขนย้ายต้นไปปลูกใหม่ ทำให้ลดภาระการปลูกยางไปได้มาก คือปลูกยางพื้นเมืองไว้ในสวนก่อน เพื่อใช้เป็นที่ "ต้นคอ" สำหรับคึกคัก หลังจากนั้นก็นำยางพันธุ์ดีไปคึกคัก ทั้งนี้ ผลจากการสำรวจพบว่า ชาวสวนนิยมปลูกแบบนี้มาก เพราะเชื่อว่า ต้นคอเป็นยางพันธุ์พื้นเมืองสามารถทนต่อโรคโคโรนาคี และราก กิ่งอาหารเก่ง ส่วนทอนบนเป็นยางพันธุ์ใหม่จำนวนมาก

การคึกคักในส่วน หรือที่หลุมปลูกในส่วนนั้น จะต้องคึกคักกับต้นคอที่ขึ้นอยู่แล้ว ต้นคอที่กล่าวนี้ อาจจะเกิดขึ้นได้ 2 ทาง คือ

1. เอาต้นกล้าขนาดเล็กพันธุ์ธรรมดาไปปลูกไว้ก่อน
2. เอาเมล็ดมาเพาะให้เป็นต้นกล้าในหลุมปลูก หรือเพาะเมล็ดเสียก่อนแล้วย้ายเมล็ดงอก

เอาไปปลูกที่หลุมปลูก

การเพาะกล้าที่หลุมปลูก เพื่อใช้สำหรับคึกคักในส่วนในปีถัดไปนั้น ก็ปฏิบัติทำนองเดียวกันกับการปลูกต้นกล้าในส่วน ส่วนเมล็ดที่ใช้เพาะประจำหลุม ให้คึกคักเฉพาะที่สมบูรณ์จริง ๆ และควรใช้ หลุมละ 3 - 5 เมล็ด วางให้ห่างกันประมาณ 10 - 15 เซนติเมตร เอาทางแบบของเมล็ดฝังลงในดินแล้วกลบด้วยดินหนาประมาณ 2 เซนติเมตร ต้นกล้าที่ขึ้นสมบูรณ์ที่สุดเป็นต้นที่ควรใช้คึกคัก วิธีที่คึกคักและแน่นอนควรเพาะเมล็ดให้งอกเสียก่อน แล้วย้ายเมล็ดงอกไปปลูกในหลุม หลุมใดใดที่คึกคักที่พอใจแล้ว ต้นที่เหลือให้ถอนทิ้ง หรือจะคึกคักเอาเมื่อว่างบ้างสำหรับซ่อมแซมที่ตายก็ได้ แต่ไม่ควรปล่อยให้เกินหลุม ละ 2 ต้น

ทัศนศึกษา ปัจจุบันนี้เอกชนและสถานการบางของทางราชการ ได้ผลิต "ทัศนศึกษา" ไว้จำหน่าย แก่ชาวสวน โดยทัศนศึกษาตั้งแต่เคยยัง เชี่ยวอยู่ ซึ่งเรียกว่า "ทัศนศึกษาเขียว" คือ อายุเพียง 3 - 4 เดือน ก็ทัศนศึกษาแล้ว และอายุเพียงไม่เกิน 1 ปี ก็นำไปปลูกได้ นับว่ารวดเร็วได้มาก ปลูกก็ง่าย การศึกษาค้นวิธีนี้ จะต้องทำในแปลง ขยายพันธุ์ ต้องให้ร่มเย็นและชื้นพอสมควร แล้วจึงย้ายไปปลูกในสวน ปัจจุบันมีการ ทัศนศึกษาใส่ถุงพลาสติกไว้จำหน่ายราคาต้นละ 5 - 7 บาท ซึ่งค่อนข้างจะแพงในสายตาของชาวสวนบางทั่วไป

วิธีปลูก ก่อนที่จะย้ายต้นยางที่จะไปปลูกไปยังสวน จะต้องปรากฏว่า

1. มีฝนตกชุกและดินชุ่มชื้นมากพอสมควร เรื่องนี้เป็นเรื่องสำคัญมาก ถ้าปลูกในระยะที่ฝน ยังไม่ชุกมากจริง ๆ และดินยังไม่ชุ่มชื้นพอ จะทำให้รากไม่เจริญและจะนำไปชั่วคราวกว่าจะตั้งตัวใหม่ได้ อาจต้องกินเวลาหลายวัน

2. มีแรงงานที่จะช่วยกันปลูกไว้พร้อมเพรียง ถ้าปลูกได้เสร็จในวันเดียวกันกับที่ใครรับคนยาง มาจะดีมาก ถ้าปลูกไม่ทันในวันนั้น จะเป็นจะต้องเลื่อนไปในวันรุ่งขึ้นให้คนนำที่ลำต้นและรากให้ชุ่มชื้น ถ้านำเอาไปเก็บไว้ในที่ที่แห้งปลายรากจะเหี่ยวเล็กน้อยจะดีมาก

พันธุ์ยางที่ควรใช้ปลูก

พันธุ์ยางที่ควรจะนำไปใช้ในการปลูกแทนหรือใช้ในการปลูกใหม่ก็ตาม ควรจะใช้แต่พันธุ์ยาง ที่ปรากฏผลึกมาแล้ว คำว่า "ผลึก" ในที่นี้ไม่ใช่หมายถึงผลึกแต่เฉพาะน้ำยางอย่างเดียว ต้นยางพันธุ์นี้ น้อยอย่างน้อยจะต้องประกอบด้วยคุณสมบัติต่อไปนี้

1. ใต้น้ำยางสูงกวาคนยางธรรมดา
2. เปลือกหนา

3. เปลือกที่ถูกรีกแล้วงอกใหม่เร็ว
4. ความเจริญของลำต้นสม่ำเสมอ ไม่ใช่พอกกรีกแล้วต้นหยุดเจริญ หรือเจริญช้ามาก หรือลำต้นเปลี่ยนรูปไป
5. เเปอร์เซ็นต์เป็นโรคเปลือกแห้งน้อยหรือไม่มีเลย ยางพันธุ์ที่หลายพันธุ์ที่ให้น้ำยางมาก แตกริคน้ำยางให้ออกมากไม่ได้ มักจะกลายเป็นโรคเปลือกแห้งและกริคน้ำยางไม่ออกอีกต่อไป
6. ต้นแข็งแรง พุ่มใบไม่ใหญ่เกินไป ทนต่อความแรงของลมหรือพายุได้ดี

พันธุ์ยาง

การเลือกพันธุ์ยางมีความสำคัญมาก เช่น พันธุ์ RRIM 600 เหมาะที่จะปลูกในที่เป็นควน (ที่สูงหรือเนิน) เป็นต้น พันธุ์ยางที่ใช้ในปัจจุบันมี 4 พันธุ์ คือ

1. พันธุ์พื้นเมือง เป็นพันธุ์ที่เกษตรกรใช้อยู่ดั้งเดิม ปัจจุบันก็ยังปลูกอยู่แต่ใช้เป็น "ต้นคอสำหรับติดค้ำยยางพันธุ์ดี" จากการสำรวจที่ตำบลควนดิ่ง ตำบลบ้านพรุ ตำบลท่าช้าง อำเภอหาดใหญ่ ปรากฏว่าชาวสวนนิยมปลูกค้ำยวิธีนี้
2. พันธุ์ยางดีชั้นที่ 1 ไก่ฉลัดแน่นอน คือ
 - ก. ถ้าใช้ในการติดค้ำยใช้กิ่งตาวพันธุ์ ทีเจไอคาร์ 1 (Tjir 1) พีอาร์ 107 (PR 107) และ อาร์อาร์ไอเอ็ม 513 (RRIM 513) พันธุ์ควรปลูกในที่ดินที่อุดมสมบูรณ์จริง ๆ เท่านั้น

ข. ถ้าใช้เมล็ดหรือต้นกล้า ควรใช้เมล็ดพันธุ์ Tjir 1 ที่ผสมกันเอง ซึ่งเรียกว่าเมล็ด Tjir 1 Selfed (คือต้นแม่ที Tjir 1 และต้นพ่อที Tjir 1 เหมือนกัน)

3. พันธุ์ยางดีชั้นที่ 2 คือพันธุ์ที่คาดหมายว่าจะดีแต่ยังคงถูกดูแลไม่ดีอื่น ๆ ทั่วไปอีก ควรใช้เฉพาะกิ่งตาวเท่านั้น คือพันธุ์ GT 1
4. พันธุ์ยางดีชั้นที่ 3 พันธุ์ยางชั้นนี้เป็นพันธุ์ที่น่าสนใจและยังอยู่ในขั้นทดลอง มีอยู่หลายพันธุ์ด้วยกัน เช่น PRIM 632 และ 636 และ 700-708 กับ CH 30 และ 32

พันธุ์ที่ทางราชการกำลังส่งเสริมแนะนำให้ใช้ปลูกในขณะนี้คือพันธุ์ Tjir 1 เป็นส่วน
ใหญ่ สำหรับ Tjir 1 ให้ใช้ทั้งกิ่งตาเมล็ดและคั่นกล้า ส่วนพันธุ์อื่น ๆ ก็มี GT1, RRIM 600,
RRIM 623, PB 5/51, PB 28/59

การบำรุงรักษาสวน

ต้นยางเป็นไม้ยืนต้นซึ่งจะให้ให้น้ำยางแก่เจ้าของสวนยางเป็นเวลาไม่น้อยกว่า 25 - 30
ปี ถ้าไม่บำรุงรักษาค้นยางให้เจริญเติบโตแข็งแรงเต็มที่เสียตั้งแต่เมื่อต้นยางอายุยังน้อย ๆ แล้ว
ต้นยางจะโตไม่เต็มที่และอาจกลายเป็นต้นยางที่แคระแกร็น หรือพิการไม่สามารถจะให้น้ำยางได้
เต็มที่ ในการบำรุงรักษานั้นมีข้อที่ควรปฏิบัติคือ

1. การปราบวัชพืช
2. การใส่ปุ๋ย
3. การตกแต่งต้น
4. การคัดเลือกต้นเลวออก
5. การป้องกันคินดุกชะล้าง
6. การป้องกันโรคและศัตรูพืชของต้นยาง

การปราบวัชพืช ต้นยางอ่อนที่ปลูกในส่วนเจริญได้รวดเร็วเต็มที่ จะต้องมีพืชรบกวน
มารบกวนหรือแย่งอาหาร ฉะนั้นจะต้องระวังรักษาอย่าให้วัชพืช หรือพืชรบกวนขึ้นรบกวนต้นยาง
ในรัศมีอย่างน้อย 1 เมตรจากโคนต้นยางเป็นอันขาด

การใส่ปุ๋ย คินในส่วนยางเก่าได้เลี้ยงต้นยางมาแล้วเป็นเวลาประมาณถึง 30 ปี
ความสมบูรณ์ของคินโคลดน้อยลงไป แทบจะไม่มีอะไรเหลือสำหรับต้นยางเล็กที่จะปลูกแทนชั้นใหม่
อีกเลย ฉะนั้นจำเป็นจะต้องจัดหาอาหารเพิ่มเติมให้ต้นยางเล็กจะได้โตสมบูรณ์เต็มที่ จะต้องมี
กำลังแข็งแรงที่จะต่อสู้ศัตรูพืชและโรคอันอาจจะเกิดขึ้นที่ใบหรือที่รากได้ ถ้าต้นยางโตได้เร็ว
ค่าใช้จ่ายในการดูแลรักษาจะลดน้อยลง และจะกรีดยางทำรายได้ได้เร็วยิ่งขึ้น เกี่ยวกับการใช้
ปุ๋ย สำนักงานกองทุนสงเคราะห์ ฯ ได้แนะนำต่อชาวสวนยางไว้แล้ว

การคัดแต่งต้น ต้นยางที่ดีและง่ายแก่การกรีด ต้องเป็นต้นยางที่มีลำต้นกลมและตรง และที่ลำต้นตั้งแต่โคนขึ้นไปจนถึงระยะสูงไม่เกิน 2.00-2.50 เมตร ต้องไม่มีแมลงหรือตาเป็น ปมขนาดใหญ่ปรากฏอยู่เลย ฉะนั้นการตกแต่งลำต้นจะต้องพยายามเอาใจใส่กระทำเมื่อขณะที่ ต้นยางยังเล็กอยู่

สำหรับต้นกล้า จะต้องระวังอย่าทิ้งให้เกิดเป็น 2 แขนงขึ้นได้ จะต้องหมั่นตรวจดูและ ตัดแขนงที่งอกใหม่ออกเสีย ส่วนต้นคืดตาจะต้องคอยตรวจดูในระยะ 6 เดือนแรก อย่าให้มีแขนง แดงออกจากต้นคอเค็มได้ ถ้ามีให้ใช้มีดคม ๆ ตัดออกและปล่อยให้แขนงที่เกิดจากตาที่ติดไว้ให้ เจริญเพียงแขนงเดียวเท่านั้น

ในขั้นต่อไปจะต้องตรวจลำต้นให้ตั้งตรงขึ้นไปแต่เฉพาะยอดเดียวเท่านั้น ถ้ามีกิ่งหรือ ขแขนงงอกขึ้นที่ลำต้นหรือแตกแขนงที่ยอดให้เด็ดออกให้เหลือแต่เพียงยอดเดียวเท่านั้น ทั้งนี้จนกว่าจะ ได้ลำต้นสูงพ้น 2 เมตรไปแล้ว

ส่วนการคัดแต่งกิ่งในระยะที่ต้นสูงเกินกว่า 2 - 3 เมตร ไปแล้วยังมีความจำเป็นอยู่ มากเหมือนกัน ต้นยางพันธุ์ที่มีพุ่มใบหนา อาจจะเป็นอันตรายจากลมหรือพายุไต้ฝุ่นถล่มจะรบกวนถึง ลงเสียบ้าง เพื่อลำต้นจะได้ทานน้ำหนักได้

การคัดต้นเลวออก โดยปกติการปลูกต้นยางลงในสวน ให้ปลูกลงไว้ในระยะแรกไว้ละ ประมาณ 80 ต้น ถ้าเป็นต้นคืดตาก็ปลูกลดจำนวนลงเล็กน้อยเพียงไว้ละประมาณ 70 ต้น ที่ปลูก ไว้เป็นจำนวนมากเช่นนี้เป็นการปลูกเผื่อเลือกเพื่อต้องการคัดเลือกเอาแต่เฉพาะต้นที่ดีจริง ๆ จึงมีต้นยางที่จะต้องตัดทิ้งเป็นจำนวนประมาณไว้ละ 20 - 30 ต้น

ในการคัดเลือกต้นยางที่เลวออกนั้น ควรจะกระทำเป็น 2 ระยะดังนี้

1. ก่อนที่ต้นยางจะโตได้ขนาดกรีดถ้าเป็นต้นกล้าที่ยังมีพุ่มใบหนา จะต้องคัดเลือกเอาต้น ยางที่เจริญเติบโตช้า แกร่งแกร็น สูงชุกหรือต้นที่เป็นโรคออก ให้เหลือแต่ต้นที่สมบูรณ์ไว้กรีด เพียงไม่เกินไว้ละ 55 ต้น ทั้งนี้ให้เริ่มทำการคัดเลือกตั้งแต่ต้นยางอายุเต็ม 3 ปีขึ้นไป และ การคัดเลือกควรทำพร้อมกันทั้งสวน

2. เมื่อเริ่มกรีดขางแล้วให้คัดเลือกโดยถือเอาการให้น้ำข้างเป็นเกณฑ์ คันไถให้น้ำข้างน้อยผิดปกติให้คัดออก การคัดออกให้เริ่มทำเรื่อย ๆ ไปจนถึงปีกรีดปีที่ 4 และในปีกรีดปีที่ 4 นี้เอง คันขางในสวนไม่ว่าจะเป็นคันที่เป็นคันกล้าหรือเป็นคันติดตา จะต้องเหลือจำนวนคันเพียงไรละ 45 - 50 คัน

การป้องกันดินถูกชะล้าง สวนยางเก่าที่โคนต้นยางลงก็ตี หรือป่าที่ถูกโค่นลงก็ตี ทำให้ที่ดินถูกเปิดออกเป็นที่โล่งแจ้งไม่ได้รับการป้องกันจากแสงแดดหรือฝนอีกต่อไป ในเวลากลางวันจะร้อนจัดแมกเผาเอาความชื้นออกไปจากดิน เมื่อเวลาฝนตกพื้นดินซึ่งแต่เดิมมีสภาพโปร่ง น้ำฝนจะค่อย ๆ ซึมเก็บไว้แล้วจะซึมต่อไปสู่พื้นดินชั้นล่าง เมื่อเป็นที่โล่งแจ้งฝนตกกระทบกับพื้นดินโดยตรง ดินซึ่งแต่เดิมมีสภาพโปร่งก็จะแน่นและยุบตัวจนน้ำฝนซึมลงไปได้ยาก น้ำฝนจึงไม่มีโอกาสที่จะซึมลงไปสู่พื้นดินชั้นล่างได้มากเหมือนแต่ก่อน น้ำที่เหลือก็จะไหลไปสู่อุบัติที่ต่ำต่อไปอย่างรวดเร็ว และจะชะล้างเอาดินและวัตถุที่เป็นอาหารของพืชไปด้วย นิวคินิต์ต้นยางจะค่อย ๆ หมกไปรากต้นยางจะลอยชูเหนือพื้นดิน เมื่อดินได้ถูกชะล้างอยู่เช่นนั้นเรื่อย ๆ จะทำให้ดินรวมกันไม่อยู่ และพังทะลายลงได้ ต้นยางจะล้มลงไปด้วย จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องหาวิธีป้องกันในเรื่องนี้ไว้เสียแต่ต้นมีช

วิธีที่จะช่วยป้องกันในเรื่องนี้ได้ มีดังนี้ คือ

1. ในการเผาทำลายต้นยางในที่ลาดเอียง เช่นบนเนินหรือควนเป็นต้น ควรทำเท่าที่จำเป็นจริง ๆ เพื่อให้พืชคลุมดินที่มีอยู่เดิมเจริญงอกงามอยู่ต่อไป
2. ถ้าเป็นพื้นที่ที่มีความลาดเอียงไม่มากนักและมีวัชพืชอยู่ไม่มากเกินไป ควรทำลายวัชพืชที่มีอยู่เสียก่อน แล้วปลูกพืชคลุมดินเสียโดยเร็ว และควรทำคันและร่องน้ำขวางคักไว้เป็นระยะ ๆ เพื่อมิให้น้ำที่ไหลลงมาไหลลงไปยังที่ต่ำได้เร็วเกินไป
3. ถ้าเป็นพื้นที่ค่อนข้างชัน ให้ทำบรโคเป็นชั้น ๆ แต่ละชั้นให้มีความกว้างประมาณ 1 เมตร ถึง 1.50 เมตร และให้ลาดเอียงเข้าไปทางตัวเนินหรือควน ที่ขอบค่านอกให้พูนดินให้สูงเป็นคันเตี้ย ๆ กันน้ำมิให้ไหลเซาะลงมาทางค่านอก เป็นการบังคับน้ำให้ซึมลงทางค่านใน

การป้องกันโรคและศัตรูของต้นยาง โรคที่อาจเกิดแก่ต้นยางนั้นมีอยู่หลายอย่าง และในอายุต่าง ๆ กัน อาจเกิดได้ทั้งใบ ที่กิ่ง ที่ลำต้น และที่ราก โรคส่วนใหญ่เกิดจากเชื้อรา ชนิดต่าง ๆ นอกจากเชื้อราแล้วยังมีสัตว์อีกหลายชนิดที่เป็นศัตรูของต้นยาง ทั้งนี้เจ้าของสวนยาง ต้องระมัดระวังอยู่ตลอดเวลา

วิธีการที่ถูกต้อง

ตามปกติต้นยางทุกต้นมีหน่อข้างชูที่เปลือก วนเวียนรอบ ๆ ต้นไปทางขวามือ ฉะนั้น ถ้ามีวิธีใดที่จะตัดหน่อข้างให้ขาดได้มากพอ ก็จะได้หน่อข้างมาก การกรีดยางจากขวามาซ้ายซึ่ง กรีดกันมาแต่ก่อนนั้น หน่อข้างจะถูกตัดขาดน้อยกว่าการกรีดจากซ้ายมาขวา จึงควรกรีด "จากซ้ายมาขวา" เพื่อให้หน่อข้างถูกตัดขาดมาก ก็จะได้หน่อข้างมากขึ้น

ขนาดของต้นยางที่เป็กรีด ต้นที่เกิดจากเมล็ด หรือที่นิยมเรียกกันย่อ ๆ ว่า "ต้นกล้า" นั้น โคนต้นจะใหญ่และมีลำต้นเล็กเรียวขึ้นไป เปลือกตรงโคนต้นจะหนากว่าปลายลำต้นมาก ส่วน ต้นที่เกิดจากการติดตาหรือที่เรียกว่า "ต้นติดตา" นั้น โคนต้นและปลายลำต้นเกือบจะโตเท่า ๆ กัน เปลือกก็หนาพอ ๆ กัน ฉะนั้น จึงได้มีการทดลองเกี่ยวกับการเป็กรีดว่า ควรจะเปิดหน้า ยางส่วนไหนของลำต้น และลำต้นโตขนาดไหนจึงจะไม่ทำให้เกิดการเสียหายขึ้นภายหลัง ผล ปรากฏว่า

ต้นกล้า ให้เปิดหน้ายางเหนือจากระดับพื้นดินขึ้นไป 75 เซนติเมตร และตรงหน้า ยางที่จะเป็กรีดนั้น เมื่อวัดโดยรอบต้นต้องโตตั้งแต่ 50 เซนติเมตรขึ้นไป
ต้นติดตา ให้เปิดหน้ายางเหนือจากระดับเท้าข้างขึ้นไป 125 เซนติเมตร และตรงหน้า ยางที่จะเป็กรีดนั้น เมื่อวัดโดยรอบต้นต้องโตตั้งแต่ 50 เซนติเมตรขึ้นไป

ความลาดเทของหน้ายางที่จะเป็กรีด ความสำคัญที่ไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าการกรีดยาง จากซ้ายมาขวาก็คือ จะเปิดหน้ายางให้มีความลาดเทมากน้อยเท่าใดจึงจะพอดี ความจริงแล้ว ควรจะให้หน้ายางลาดเทน้อยที่สุด แต่ก็ต้องไม่ให้หน้ายางที่ไหลออกมาตามรอยกรีดไหลบ่าออกมา เลอะหน้ายาง และในเวลาเดียวกัน เปลือกของโคนต้นยางจะต้องใช้กรีดได้มากที่สุดด้วย ถ้าหน้า

ยางลาคเทจนเกินไป เปลือกคอนโคตันยางจะเหลือมาก เมื่อกรีดยางไปสู่โคนต้นบางรายต้อง
เจาะหรือชุกคินลงไปเพื่อวางถ้วยน้ำยางก็มี

ความลาคเทของหน้ายาง ที่ได้พิสูจน์รับรองว่าเหมาะสม และใช้กันอยู่ทั่วไปในระหว่าง
ชาวสวนยางด้วยกันนั้นมีดังนี้

ก. หน้ายางของต้นกล้าต้องมีความลาคเทท่ามม 25 องศาที่ระดับพื้นดิน ไม้แบบ
นี้มีความยาว 75 เซนติเมตร คอนปลายไม้ใช้สังกะสีกว้าง 5 เซนติเมตร และยาว
45 เซนติเมตร ตอกแนบติดเข้ากับทางคานแบนของปลายไม้ และหันชายสังกะสีไป
ทางซ้ายมือ

ข. หน้ายางของต้นติดตา ต้องมีความลาคเทท่ามม 30 องศาที่ระดับพื้นดิน

การปักลั่นรอนหน้ายางและการวางถ้วย ใช้คามีมีกรรียงตอกลั่นรอนหน้ายางลงไป
เพียงแต่ให้พอดีกกับคันทยาง และให้ลั่นรอนหน้ายางอยู่ห่างจากรอยกรรียงรอยแรกของหน้ายาง
เพียงช่วงความยาวของมีกรรียงเท่านั้น อย่าไขว้จนตอกและอย่าตอกลึกลงไปจนถึงเนื้อไม้
แล้วจึงใส่ลวดแขวนถ้วยน้ำยาง วางถ้วยให้ตรงกับลั่นรอนหน้ายาง ค่าควาลั่นรอนหน้ายางเพียง
เล็กน้อย การกรรียงกรรียงให้ลึกลงไปตามที่ต้องการ มีกรรียงต้องคมกริบอยู่เสมอ มิฉะนั้น
จะทำให้หน้ายางเป็นแผลเกิดการเสียหายขึ้นในภายหลัง ความลึกของการกรรียงที่พอดีกควรจะ
ให้มันเปลือกเหลือห่างจากเนื้อไม้ประมาณ 1 มิลลิเมตร การกรรียงลึกโดยเหลือเนื้อไม้น้อยกว่า
1 มิลลิเมตร จะทำให้คันทยางเป็นแผลที่เนื้อไม้มากกว่า เมื่อเนื้อไม้เป็นแผลเสียแล้ว เปลือกที่
งอกขึ้นมาใหม่ จะไม่เรียบและต่อไปจะกรรียงยาก เมื่อกลับมากกรรียงหน้านี้อีก

ความลั่นเปลือกของเปลือกยาง ทุกครั้งที่กรีดยาง เปลือกยางก็ถูกตัดออกไปด้วย
ฉะนั้น ความลั่นเปลือกของเปลือกยางแต่ละต้นควรจะได้ทำเครื่องหมายให้รู้ไว้ด้วย เพราะผู้ที่
กรีดยางได้ลั่นที่สุดนั้น เปลือกยางควรจะมีหมักไปประมาณ $\frac{3}{4}$ นิ้วฟุต ถึง 1 นิ้วฟุตต่อเดือนเท่านั้น
ทั้งนี้หมายความว่า ได้ทำการกรรียงเพียง 10 ครั้งต่อเดือน ในระบบวันเว้น 2 วัน ถ้าเปลือกคันท
ยางลั่นเปลือกไปมากกว่านี้ ก็หมายความว่า เปลือกยางที่จะงอกขึ้นมาใหม่ งอกขึ้นมาไม่ทัน เมื่อ

หนักลึบมากกรีกเปลือกที่งอกใหม่อีก ในช่วงระยะเวลา 10 ปี ก็จะกรีกไม่ได้ ฉะนั้นจึงควรต้อง
ทำเครื่องหมายไว้ เพื่อตรวจสอบความเปลี่ยนแปลงของเปลือกยาง ด้วยการใช้หมึกจีนสีค่าแต้มไว้
เป็นจุด ๆ ทุก ๆ วันสิ้นเดือน

การเปิดกรีกหน้าสอง เมื่อได้กรีกยางหน้าแรกไปแล้ว ก็ให้เปิดหน้ากรีกหน้าสองของ
เปลือกยางครั้งหลัง โดยปฏิบัติดังนี้

- ก. สำหรับต้นกล้า ให้เปิดหน้ายางสูงขึ้นจากระดับพื้นดิน 1 เมตร
- ข. สำหรับต้นคึกคาก ให้เปิดหน้ายางสูงขึ้นจากระดับเท้าข้าง 125 เซนติเมตร
เท่ากับเปลือกเดิมที่เคยเปิดมาแล้ว

ความสูงที่กล่าวมานี้ จะกรีกยางได้เป็นเวลานานถึง 10 ปี ซึ่งเป็นระยะที่เปลือกยาง
ยางในหน้าแรกงอกขึ้นมาใหม่พอดี

เวลาที่เหมาะสมในการกรีกยาง การกรีกยางพันธุ์ดี ไม่จำเป็นต้องกรีกก่อนสว่าง
ควรกรีกเมื่อสว่างแล้ว คือประมาณ 6.00 น. ก็จะได้น้ำยางมากเท่า ๆ กันกับการกรีกยาง
ก่อนสว่าง ทั้งนี้ เป็นเพราะการกรีกยางก่อนสว่างมองเห็นไม่ชัดเจน อาจทำให้กรีกตื้นเกินไป
ทำให้ได้น้ำยางน้อย หรือกรีกลึกเกินไปจนถึงเนื้อไม้ ทำให้หน้ากรีกเป็นแผล อนึ่งถ้าตอน 6.00 น.
ถ้าหน้ายางยังเปียกอยู่ ก็อาจรอไปกรีกตอนสาย ๆ ได้ แต่อย่าให้เกิน 11.00 น. การกรีก
ยางพันธุ์ดีตอนสาย ๆ น้ำยางที่ออกจะลดลงไปไม่มากนัก จากการสำรวจพบว่าชาวสวนยางนิยม
ออกกรีกตั้งแต่ 1 นาฬิกา เป็นต้นไป แล้วก็ให้นำน้ำยางมาแปรสภาพเป็นยางแผ่นดิบ กว่าจะเสร็จสิ้น
การทำแผ่นยางก็ราว 11 นาฬิกา ดังนั้นจึงเป็นอุปสรรคต่อการทำยางแผ่นชั้นดี เพราะเมื่อทำงาน
ช่วงยวาก็จะเหนื่อย จึงรีบ ๆ ทำให้เสร็จ ทำให้ยางแผ่นดิบมีคุณภาพต่ำ

ยางธรรมชาติกับยางสังเคราะห์

ยางสังเคราะห์เริ่มจะมีบทบาทในตลาดเมื่อ หลังสงครามโลกครั้งที่ 2 เมื่อเราเปรียบเทียบอัตราการขยายตัวทางด้านการอุปทานแล้วยางสังเคราะห์ขยายตัวได้เร็วกว่า ประกอบกับความเจริญก้าวหน้าของอุตสาหกรรมเคมีน้ำมันทำให้ยางสังเคราะห์มีคุณสมบัติใกล้เคียงกับยางธรรมชาติมากจนกระทั่งเรียกว่า ยางเทียม

การเจริญก้าวหน้าของวิทยาศาสตร์ทำให้ยางสังเคราะห์สามารถแข่งขันกับยางธรรมชาติได้ทั้งในด้านคุณสมบัติและราคา ส่วนปริมาณการผลิต ยางสังเคราะห์ได้เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว ทั้งนี้เพราะน้ำมันอันเป็นวัตถุดิบในการผลิตยางสังเคราะห์มีอยู่อย่างพอเพียงและราคาค่อนข้างต่ำ ทำให้ต้นทุนการผลิตลดลง เป็นผลให้ราคายางธรรมชาติลดต่ำลงไปด้วย

เมื่อเกิดวิกฤติการณ์น้ำมันขึ้น เมื่อ พ.ศ. 2516 ทำให้ต้นทุนการผลิตยางสังเคราะห์สูงขึ้น ทำให้ผู้บริโภคหันมาใช้ยางธรรมชาติมากขึ้น นับว่าวิกฤติการณ์น้ำมันทำประโยชน์ให้แก่ชาวสวนยางไม่น้อยทีเดียว แต่อย่างไรก็ตามยางสังเคราะห์นั้นได้เปรียบยางธรรมชาติในแง่ที่ผู้ผลิตกับผู้บริโภคเป็นคนคนเดียวกันอีกประการหนึ่ง อุปทานยางสังเคราะห์ในระยะสั้นยืดหยุ่นมาก จึงไม่จำเป็นจะต้องมีสำรองไว้ทำให้ประหยัดค่าใช้จ่ายได้ ซึ่งต่างกับยางธรรมชาติซึ่งผู้ผลิตเองบริโภคน้อย เช่น ประเทศไทย ต้องพึ่งตลาดต่างประเทศเกือบ 100% และอุปทานยืดหยุ่นน้อยกว่า ไม่อาจเพิ่มได้ทันหวังที่ เมื่อต้องการจึงต้องมีสำรองไว้เป็นการเพิ่มค่าใช้จ่าย

ปัจจุบันการผลิตยางธรรมชาติไม่พอกับความต้องการของโลก เช่นในปี ค.ศ. 1976 (พ.ศ. 2519) ตลาดโลกต้องการทั้งยางธรรมชาติและยางสังเคราะห์ 11,462,500 เมตริกตัน แต่ทั่วโลกผลิตยางธรรมชาติได้เพียง 3,540,000 เมตริกตัน

จะเห็นได้ว่ายางธรรมชาติ สสนองความต้องการของผู้บริโภคได้ประมาณ 30% เท่านั้น ส่วนยางสังเคราะห์นั้น ต้นทุนการผลิตมีแนวโน้มสูงขึ้นเพราะน้ำมันขึ้นราคา นับว่าผู้ประกอบการชาวสวนยางยังมีช่องทางแจ่มใส หากว่าสามารถลดต้นทุนการผลิตให้ต่ำลงโดยการพยายามเพิ่มผลผลิตต่อไร่ให้สูงขึ้น มิฉะนั้นแล้วผู้บริโภคจะหันไปใช้ยางสังเคราะห์ซึ่งจะเป็นผลร้ายต่อชาวสวนยางเอง

เพราะจากสถิติการใช้จ่ายสังเคราะห์ ปรากฏว่า เมื่อปี พ.ศ. 2509 61.86% ครั้นปี 2519 การบริโภคเพิ่มขึ้นเป็น 69.05% แต่อย่างไรก็ตามถ้าสถานการณ์น้ำมันยังคงเป็นอยู่อย่างปัจจุบันนี้แล้ว ผู้ผลิตยางธรรมชาติก็คงได้ประโยชน์โดยทั่วกัน

บทบาทของรัฐในการเพาะปลูกยาง

ทางรัฐบาลและองค์การของรัฐได้มีบทบาทเข้ามาช่วยเหลือในการพัฒนายาง มีหลายหน่วยงานด้วยกัน คือ

1. สำนักงานกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง ทำหน้าที่ในการช่วยเหลือด้านการเงินเพื่อปลูกแทนด้วยยางพันธุ์ดี และปลูกใหม่ด้วยยางพันธุ์ดี ปัจจุบันให้การสงเคราะห์ไร่ละ 2,800 บาท หน่วยงานนี้กระจายทั่วไปในพื้นที่ที่ปลูกยาง เป็นหน่วยงานที่ใกล้ชิดชาวสวนมาก
2. ศูนย์วิจัยการยางหาคีใหญ่ ทำด้านวิจัยพันธุ์ยาง การทดลอง การตลาด การควบคุมมาตรฐานยางแท่ง การประสานงานกับต่างประเทศในด้านวิจัย โดยเฉพาะกับมาเลเซีย ตลอดจนให้ความรู้ใหม่ ๆ แก่ชาวสวนยาง โดยผ่านทางโรงเรียนฝึกอบรมของศูนย์เอง โดยการอบรมให้เปล่า ทั้งนี้ประสานงานกับกองทุนในการจัดหาคนเข้าอบรม ซึ่งได้แก่คนที่ทำสวนยางนั่นเอง ในด้านการผลิต ศูนย์วิจัยการยางได้แนะนำและช่วยเหลือ ได้ตั้งกลุ่มผลิตยางชั้นดีและกลุ่มชายซึ่งนับว่ามีประโยชน์มาก รวมทั้งติดตามผลการเคลื่อนไหวของราคายางทั้งในและนอกประเทศ เพื่อแจ้งให้ชาวสวนยางทราบ
3. องค์การสวนยางนาบอน เป็นรัฐวิสาหกิจที่ดำเนินการตั้งแต่ปลูกยางพันธุ์ดี กระทั่งทำยางแผ่น ยางแท่ง และการจำหน่าย เพื่อเป็นการนำชาวสวนยาง
4. สถานีการยางตามจังหวัดต่าง ๆ ทำการทดลองปลูกยางพันธุ์ต่าง ๆ และเพาะยางพันธุ์ดี จำหน่ายแก่ชาวสวนยาง
5. กองการยางกรมวิชาการ เกษตร ทำหน้าที่ควบคุมดูแลทั่วไป ควบคุมสถิติการผลิต การตลาด และการส่งเสริมทั่วไป
6. สำนักงานพัฒนาการ เกษตรภาคใต้ ทำหน้าที่ประสานงานการพัฒนาบ้านต่าง ๆ
7. วิทยุและทีวี ของส่วนราชการได้คอยแจ้งข่าวราคายาง ให้ชาวสวนทราบ เพื่อเป็นแนวทางในการขายผลิตผลของตน